Ludas Matyi

Ára 1 forint

XIII. évfolyam 15. szám. 1957. május 30

Réber László rajza

Ebédszünet

LABDAJÁTÉK

(Horst Schrade rajza a berlini Eulenspiegelből)

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

A nő egyenruhában is nő

Szerelmi levelező

Ilyenkor májusban mindig eszembe jut Margit, akihez annyi szerelmeslevelet írtam. Csinos lány volt, teltkarcsú és életveszélyes. Amikor egy szép régi tavaszon Pista félrevont, hogy olvasta faliújság-cikkemet a termelékenység emeléséről és szeretne valamit kérni tőlem, ijedten tiltakoztam: „Mára már kiírtam magam öregem."

Aztán, amikor megmondta, hogy Margitnak szeretne levelet írni az én segítségemmel, mindjárt mondtam, hogy az más. Öt perc múlva benyálazott ceruzával ültem Pista asztalánál és várakozva néztem rá.

— Na írd! — mondta ő és hátradőlt.

Megértettem, hogy ezt a levelet teljes egészében nekem kell meg is fogalmazni. Nem volt nehéz, csak tiszta szívből azt írtam, amit úgy is írtam volna Margitnak. Szép levél volt. Pista boldogan rohant el vele.

•

Másnap Margit, életében először, szóbaállt velem. Félrehívott és izgatottan mutatta a levelet. Megijedtem, hogy rájött a turpisságra és felelősségre von: ilyen levelet nem írhatott Pista. Ehelyett szelíd, kérlelő hangon ezt mondta:

— Ez olyan szép levél, hogy én nem merek rá válaszolni. Magára gondoltam, maga olyan szép faliújságcikkeket írt a termelékenységről, biztosan ezt is meg tudja oldani.

Szabadkoztam, aztán megválaszoltam a saját levelemet. Úgy is volt némi elgondolásom arról, mit illenék válaszolnia Margitnak, hát megírtam azt. Ha már így adódott. Csak éppen nem magamnak címeztem, hanem Pistának.

A lány egy kissé elpirult amikor végigolvasta, de nem szólt semmit, elvitte.

•

Pista másnap egész délelőtt fütyörészett. Nem csodáltam. De amikor délben, ebédnél félrevont és elővette a levelet, begyulladtam, hogy íráspróbát akar. Mert ezek olyan lusták voltak, hogy csak a nevüket írták a levél alá. Kicsit elváltoztattam ugyan a macskakaparásomat, amikor Margit voltam, de hátha mégis észrevette?

— Na most, öregem — buzdított ehelyett — mindent bele, apait, anyait. Érted?

Így történt, hogy őrült levelezésbe kezdtem önmagammal. Két nap múlva már azt sem tudtam levélírásnál, mi vagyok éppen, Pista vagy Margit. Megtörtént, hogy Margit ilyeneket írt Pistának:

— Holnap a fehér szoknyádat vedd fel, abban vagy szép.

Vagy Pista Margitnak:

— Azt szeretem benned, hogy olyan férfias vagy.

•

Soha nem vették észre. A szerelem vak. Én is majd megvakultam már. Hiszen tébolyító szenvedéllyel íratták velem a nyolc, tizenhat és harminckét oldalas leveleket. Nem az ő kezük kapott görcsöt tőle. Úgy telt el a május, hogy egy kétoldalú szenvedély mindkét ágát végigszenvedtem. A hónap közepe táján kénytelen voltam bevezetni egy újítást; vasárnap nekiültem és megírtam előre az egész heti adagot. Nem is volt olyan bonyolult, hiszen ha vasárnap tudtam, mit fog kérdezni pénteken Pista, akkor azt is tudtam, mit válaszol erre szombaton Margit. Ezenkívül úgy ütemeztem be a dolgot, hogy a hét folyamán eljegyezzék egymást és hagyjanak engem békében.

Ehelyett kedden összevesztek. Négy pár levél selejtbe ment. Szerencsére csütörtökön kibékültek és akkor elővehettem az előregyártott darabokat.

Itt történt meg aztán a baj. Elcseréltem a sorrendet, vagyis Pista már pénteken válaszolt arra, amit Margit csak szombaton kérdezett meg. Ezt még ők is észrevették, mert most már kezdték olvasni a leveleimet, olyan szépeket írtam.

Másnap reggel Pista tolt le először:

— Tulajdonképpen nem is értem, miértártod bele magad a mi dolgunkba. Ki kért rá?

Ebédidőben pedig Margit jött oda hozzám dühösen:

— Ez csúnya dolog volt magától. Azt hiszi, mi nem tudunk maga nélkül boldogulni?

•

És hogy bebizonyítsa, hogy tudnak, összeházasodtak. Ezt már nélkülem csinálták. Lényegében egymást tanítottuk, én őket a szerelemre, ők engem a levélírásra. Nem tudom, ki járt jobban.

Gesztelyi Zoltán

A bürokrácia története az aktatáskák tükrében

Szűr-Szabó József rajza

Valódi hortobágyi ponty

Hortobágy? Csikós; gulyás, legelésző ménesek, délibáb, puszta... Ugyebár önkéntelenül és azonnal ez a gondolatsor kapcsolódik a fenti fogalomhoz.

Érthető tehát megdöbbenésem, amikor a napokban a következő címet olvastam a Hajdú-Bihari Naplóban: — 5.500 mázsa ponty a Hortobágyról! Mint kiderült, ennyit halásztak most tavasszal a Hortobágy tavaiban. Hát ezt eddig elhallgatták előlünk! Olvastunk valaha a Hortobágy halászainak romantikus, különös életéről, amint szemüket a távoli délibábra függesztve, a kútágashoz támaszkodva, csak merik, merik a halat a végtelen, a vad pusztáról? Csettintett valaha is valaki a nyelvével, megkóstolva a halászlét: — ez igen, ezt csak hortobágyi pontyból készíthették, szinte érzik rajta a ménesek dobogása?

Ezek után elkészültem mindenre. Úgy érzem, az élet már semmi meglepetést sem tartogathat számomra. Most már akkor sem döbbennék meg, ha értesülnék róla, hogy a legfinomabb galyatetői gabonából készült kenyeret exportálunk a kényes igényű külföldnek, ha hallanám, hogy Kecskeméten olyannyira elszaporodtak az orrszarvúak és őzfélék, hogy még a házakba is bemerészkednek, ha megtudnám, hogy a Csepeli Vasművek legerősebb oldala a dália kertészet, ha olvasnám, hogy a balmazújvárosi Állami Gazdaságban megkezdték az újtípusú televíziós készülékek sorozatgyártását.

Tán már az sem döbbentene meg, ha a taxiállomáson taxit találnék, a telefonfülkében telefonkönyvet. És ha a Balaton-szálló a Balaton mellett lenne...

K. M.

A kianalizált ember

Kaján Tibor rajza

Jelenet a standon

A megszokott újságstandon új arcot találtunk vasárnap reggel. A törzsvásárlók egymás után kérdezték:

— Hol a régi rikkancs? És hol a felesége?

Egy kis aggodalommal érdeklődtünk. Hátha elmozdították őket. Nem lehessen tudni, esetleg a pult alól adtak hiánycikket, vagy árukapcsolást követtek el.

Az új asszony megnyugtat:

— Szabadságra mentek. Két hétig én helyettesítem őket.

Egy paszománykabátos, bajuszos férfiú tovább érdeklődik:

— Szabadságra? Hova mentek szabadságra?

Kollegiális büszkeséggel feleli a helyettes:

— A Mátrába utaztak. Be vannak utalva napi nyolc forintért.

Ez mindenkinek tetszik. Egy fiatal asszony elragadtatva mondja:

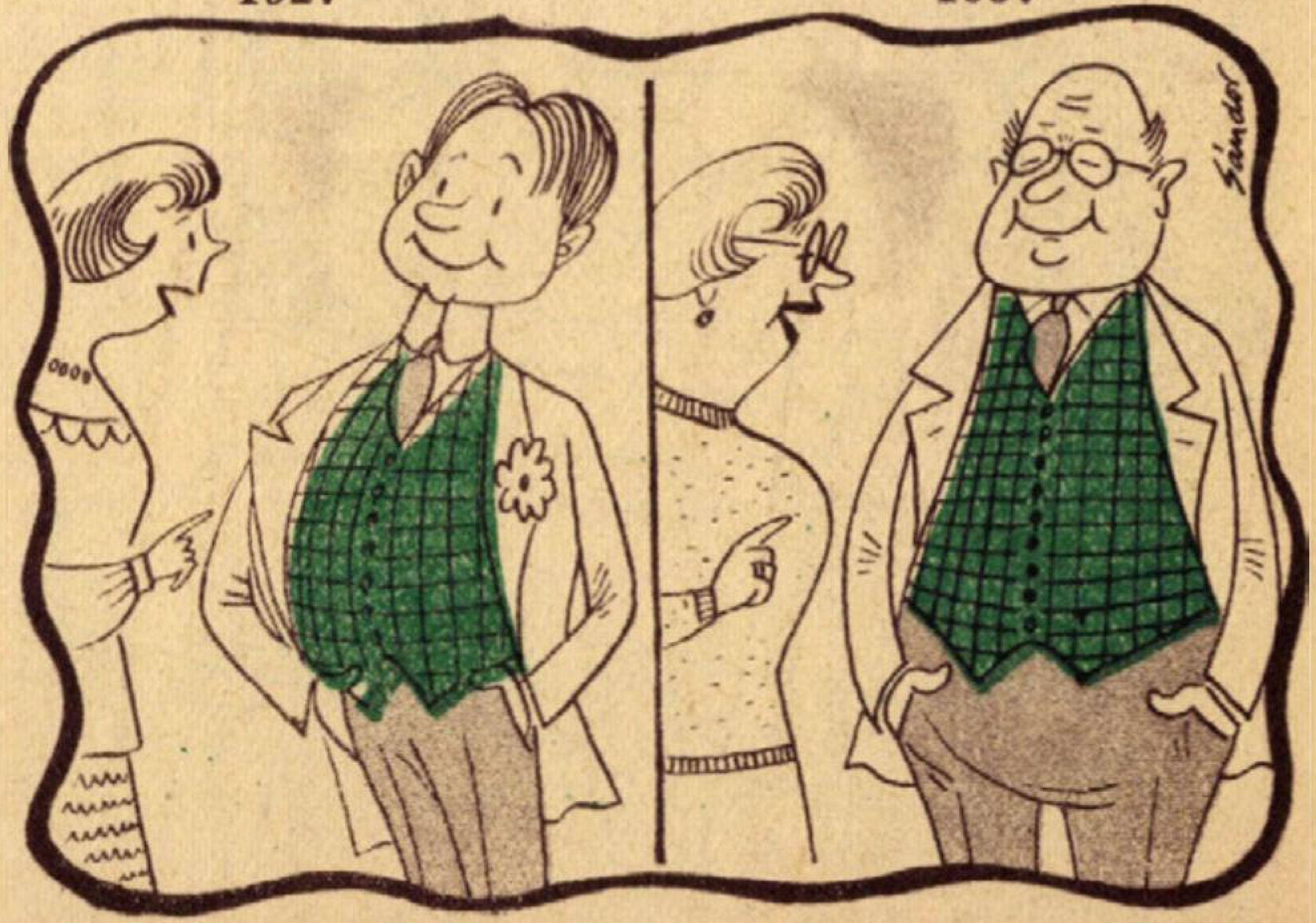
— Hiába, ez mégis csak nagyszerű! Az egyszerű rikkancs a Mátrában üdül...

Mire a paszományos kabátú az ajkát biggyesztve megjegyzi:

— Nem nagy dolog kérem. Pocsék időjárás van a Mátrában...

Harminc év története mellényben elbeszélve

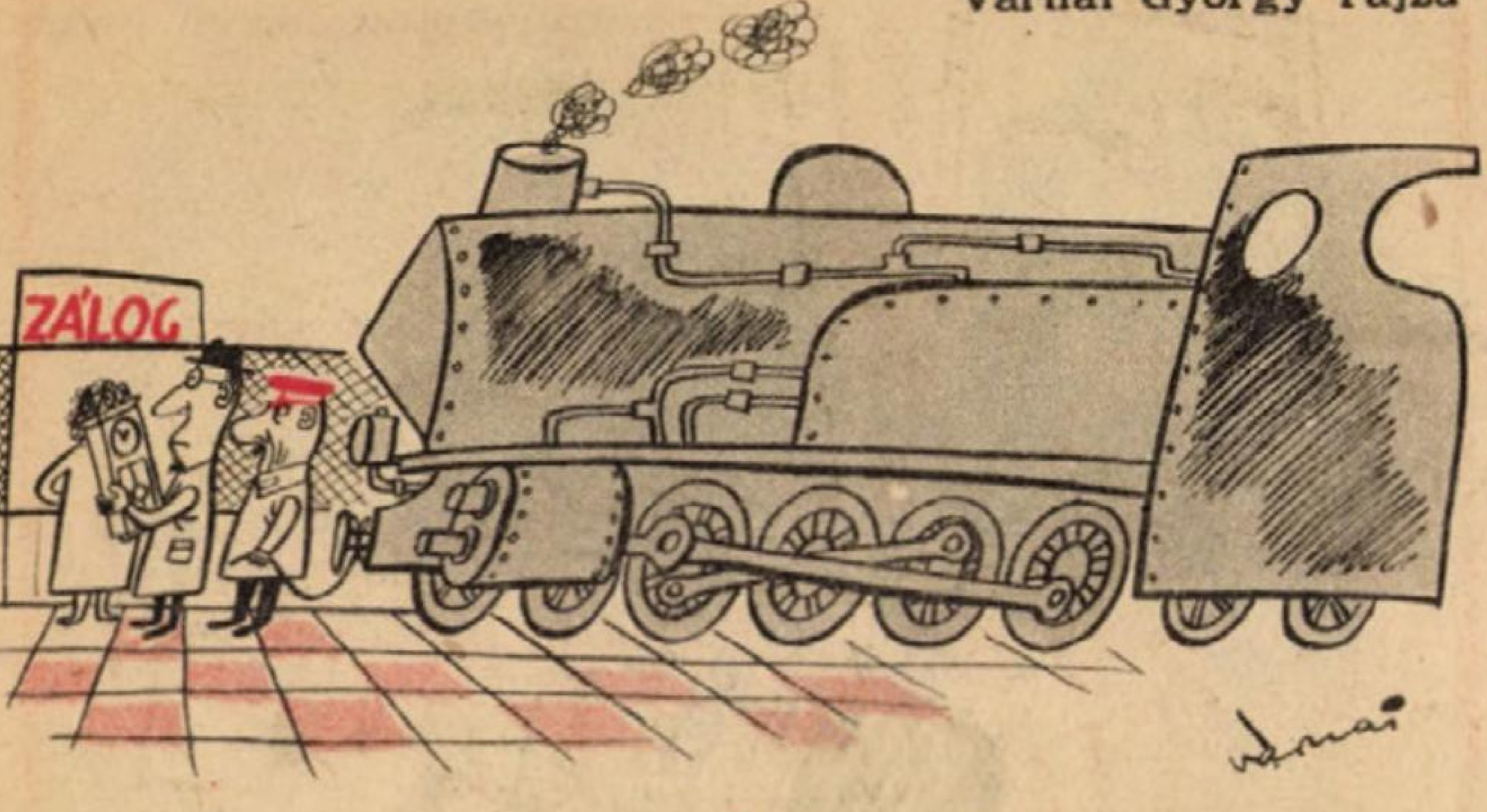
1927 — 1957

— Úgy öltözködöl, mint valami vén trotty! — Úgy öltözködöl, mint valami taknyos jampec!

Pillanatnyi pénzzavar

Várnai György rajza

Kapós a szandál

Szür-Szabó József rajza

— Tessék mondani, nem jó?! Mert mi megvesszük!

Reklám-festők

Kaján Tibor rajza

— Szőke!!! — Barna!!!

Karlikné csak egy van

Nem dicsekvésként, de azzal kell kezdenem, hogy van egy valódi miniszterhelyettes barátom. Nem olyan, aki valamikor ilyen magas állami főhivatalnok volt, de olyan, aki most is az. Hogy ez milyen szerencse rámnézve, azt azóta tudom, mióta lottózom s ennek folytán gyakorta elemzek matematikai arányokat és valószínűségeket. Abból indulok ki, hogy ennek az országnak megközelítően tízmillió tagja van, s ez a lélekszám akkor sem változik lényegesen, ha százötvenezer főt bizonyos okokból le is vonok. Miniszterhelyetteseink száma pedig 45, s így matematikai síkra vetítve, ilyen lesz viszonyom barátomhoz, a miniszterhelyetteshez:

$$\frac{10^7 f - \left(10^5 + \frac{10^5}{2}\right) d}{45\ m}$$

amely egyenletben f = fő, d = disszidens, m = miniszterhelyettes. A matematika egzakt tudomány, így megállapítható, hogy ebben az országban minden 218 888 88... ember között csak egy miniszterhelyettes van s nekem a sors kedvességéből egy ilyen nagyon ritka példány a barátom.

Nahát szóval a minapában barátomat, a miniszterhelyettest fel kellett hívjam a hivatalában. A készülék, még mielőtt megnyikkanhattam volna, már meg is szólalt határozottan, harciasan, férfiasan:

— Halló! Itt Karlikné!

Szó nélkül letettem a kagylót és nagy figyelemmel dugdosva ujjamat a lyukakba, ismét tárcsáztam.

— Halló! Itt Karlikné.

Most már hallható volt lelkemben egy enyhe kis káromkodás, s kezdtem a jókívánságokból juttatni a postának is. Elővettem titkos kis noteszomat a titkos telefonszámokkal. 965—718. Jól emlékeztem, jól tárcsáztam. Na még egy próba! Mit gondolnak, ki jelentkezett? Igen, eltalálták! Karlikné.

Ezek után abbahagytam a partit. Este felszólítottam lakásán barátomat, a miniszterhelyettest. És mit gondolnak, ki jelentkezett? Most nem találták el: barátom jelentkezett, a miniszterhelyettes. Elmondtam neki, hogy rossz a hivatali vonala, javíttassa meg, mert állandóan valami Karlikné jelentkezik.

— Te egyszer kiszámítottad, — mondta, — hogy én valami egyenletben olyan aránynak egy tagja vagyok, aminek az eredményét meg kellene játszani a lottón. Az egészhez semmi más nem kellene, mint az arányban szereplő valószínűségnek megfelelő számokat eltalálni. Valami azonban nem stimmelhet, mert még mindig nem gazdagodtál meg tőlem. De idefigyelj, van egy szenzációs tippem! Ez tuti! Lottózd meg Karliknét!

— Miiii...?

— Miniszterhelyettes 45 van, de Karlikné csak egy van.

— Rejtély vagy, megőrülök, beszélj világosan! Te ismered Karliknét?

— A takarítónőnk. Ma délelőtt tatarozás utáni nagytakarítás volt az első emeleten, ahol az én szobám is van. Nem voltam bent. Karlikné megszállottja a telefonnak. Ha valahol cseng, odaugrik és jelentkezik. Így: Karlikné. Csinált már egynéhány telefongrimbuszt. Megpróbáltuk megmagyarázni neki, hogy mondja azt: ez, meg az a minisztérium, de nem megy. Ilyen asszony a Karlikné...

Megfogadtam barátomnak, a miniszterhelyettesnek, hogy meglottózom Karliknét. Hogy is sorakoznak nevének betűi az ábécében? K:11, A:1, R:16, L:12, I:9, még egyszer K:, de az már volt. Tehát: 1, 9, 11, 12, 16.

Így találtam meg az 1/tízmilliós valószínűség öttalálatos lottószámait.

Előre is köszönöm kedves Karlikné.

Osváth Tibor

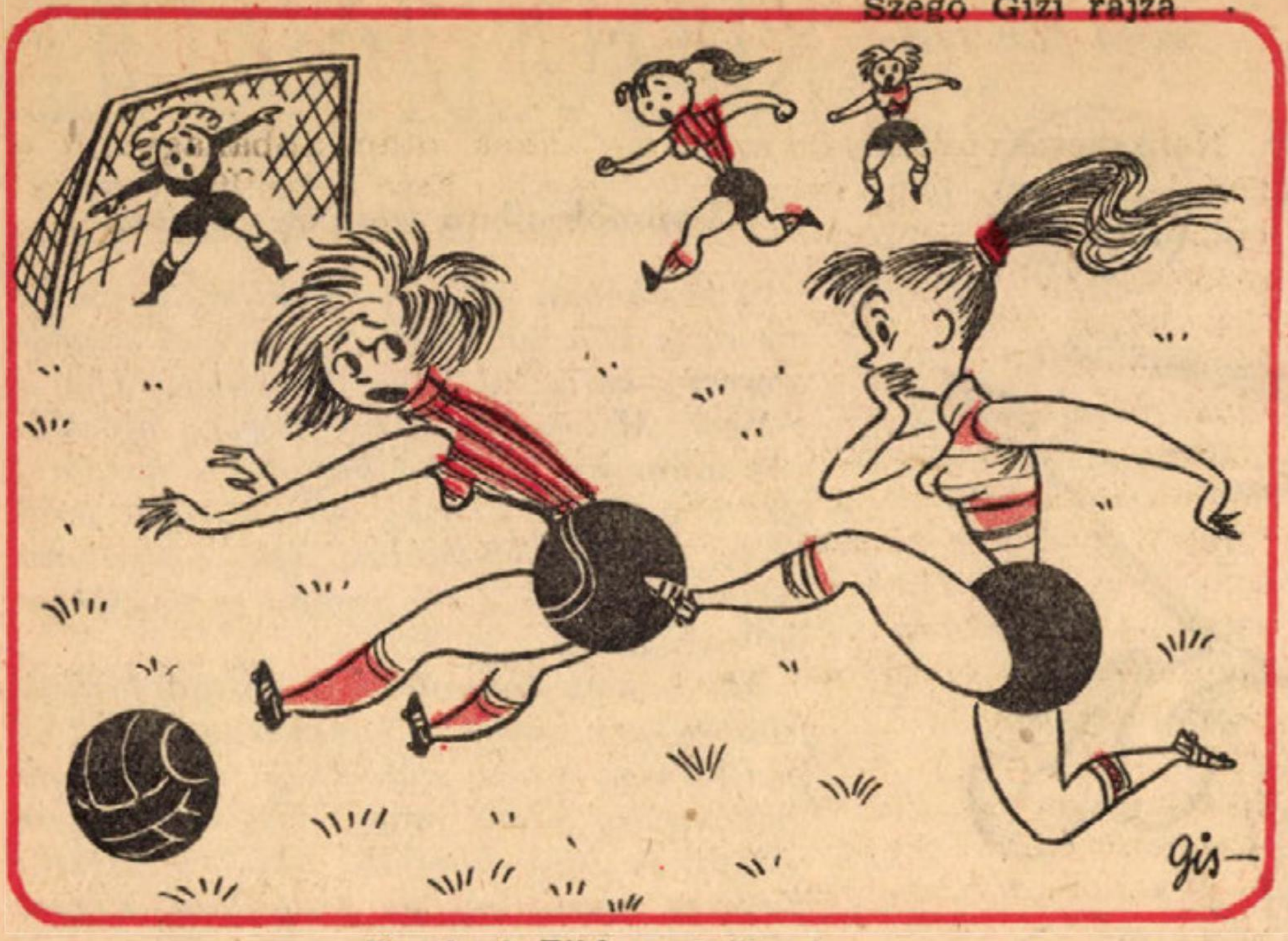
A plakát és az élet

— Nézd, a Mici megint új főhadnaggyal jár!

Futballoznak a nők

Szegő Gizi rajza

— Pardon! Eltévesztettem! ...

Szerkesztőségben

Várnai György rajza

— Úgy látszik, valami súlyos kritikát fog írni ... Elkérte a patikamérleget!

Festik a lakást

— Festetünk! — jelentette ki a feleségem, ellentmondást nem tűrően.

Ekkor még tisztelettel bántak velem a családban és bizonyos kiváltságokat is élveztem: az újságot először én kaptam kézhez, a velőscsontból nekem járt ki a velő és, ha dolgoztam, mindenki lábujjhegyen járt és suttogva beszélt.

De aztán megjelent nálunk a festő s minden megváltozott.

Először is nekiláttunk a szoba átrendezésének. A nagyszekrényt a szoba közepére akartuk tolni, de az nem szekrény volt, hanem egy masztodon, egy háromemeletes bérház, egy hegység. Meg sem moccant, sőt, nemhogy arrább ment volna — esküszöm! —, hanem errébb jött. A dög.

A feleségem gúnyosan mosolygott.

Erre újra megpróbáltam, nekifutásból, de összetörtem magam.

— No, majd én! — avatkozott bele a mester, aztán a szekrényhez lépett és könnyűszerrel a szoba közepére tolta. A szekrény engedelmesen, szinte magától odaballagott a középre és ott meglapult.

— Sok spenótot kell még ennie! — veregette meg a vállam a mester, aztán oktató hangon hozzátette: — Attól erősödik az ember!

Úgy éreztem magam, mint egy kisfiú, attól féltem, hogy barackot nyom a fejemre.

Aztán bútorokat szállítottam egyik szobából a másikba. Nem is tudtam, hogy ennyi bútorunk van. Elhatároztam, mihelyt vége lesz a festésnek, egy-két nehezebb bútordarabot elajándékozok felebarátaimnak. A verejték csurgott rólam, a lábam remegett. Feleségem azonban nem volt megelégedve velem.

— Sétafikálsz? — kérdezte türelmetlenül, bocsánatkérő tekintetet vetve a festőre, aki egy létra tetején tempósan vakarta a falat és fütyörészett.

Egész délelőtt a festő körül ministráltunk. A feleségem cigarettával kínálgatta, rumot hozott és megdicsérte, milyen szépen tud fütyülni. Mind a ketten ott álltunk a létra alján, tiszteletteljes pillantásokkal kísértük minden mozdulatát és lestük minden óhaját. A mester olyan büszkén ült a létrán, mintha egy harci ménen ülne a csatában és mi lennénk a kengyeltartói. Néha odavetett nekünk egy-két kurta parancsot és mi versengve teljesítettük.

— Olyan gyönyörű lakást csinálok ebből a disznóólból, hogy csodájára fognak járni.

Feleségem a disznóólnál rámnézett.

Sértődötten felmásztam a szekrény tetejére és ott leültem. Most egymagasságban voltam a festővel. Mindjárt másképpen éreztem magam, kezdtem visszanyerni az önbizalmamat és megállapítottam, hogy a mester bajusza csapnivaló és az arckifejezése nem a legértelmesebb.

Közben iszonyúan megéheztem. A gyomrom korgott.

— Nincs valami ennivaló? — kérdeztem a magasból, de hitvesem csak nézett rám, csodálkozva, értetlenül, mire megismételtem a kérésemet: — Nincs valami harapnivaló? Ham, ham!

— Aki nem dolgozik, ne is egyék! — szólt közbe a mester és huncutul lefröcskölt.

— Segíthetnél nekem egy kicsit! — idegeskedett a feleségem.

Szava parancs volt nekem. Szép lassan, óvatosan lezuhantam a szekrényből, bele egy vödörbe, akárcsak azokban a lehetetlen bohóctréfákban.

— Na tessék! — suttogta a feleségem dühösen.

Sértődötten mászkáltam a szobában, de állandóan láb alatt voltam. A festő, rozoga létráján, körbe-körbe üldözött. Végül is meghúzódtam az egyik sarokban és csendes szemlélődéssel töltöttem el az időmet. Nem sokat törődtek velem ...

A festő különböző történetkékkel szórakoztatta a feleségemet. Elmesélte, hogy a kacsájuk kimúlt a minap és hogy van egy nagybátyja, aki színvak és a zöldre azt mondja, sárga ...

Legnagyobb csodálkozásomra, a feleségem áhítatosan figyelt.

Aztán, amikor a fal színét beszélték meg, közbeszóltam, de ügyet sem vetettek rám. Felemeltem a hangom és újra elmondtam a hozzászólásomat. Nem kaptam választ. Keresztülnéztek rajtam, mintha ott se lettem volna.

Később a mester majdnem letaposott a létrájával, aztán egy pemzlit dobott a fejemre, végül rám akartak tolni egy könyvszekrényt.

Kétségbeesetten törtem a fejem:

— Hogyan segíthetnék?

Végre eszembe jutott.

Fogtam a kalapomat és elmentem hazulról ...

Mikes György

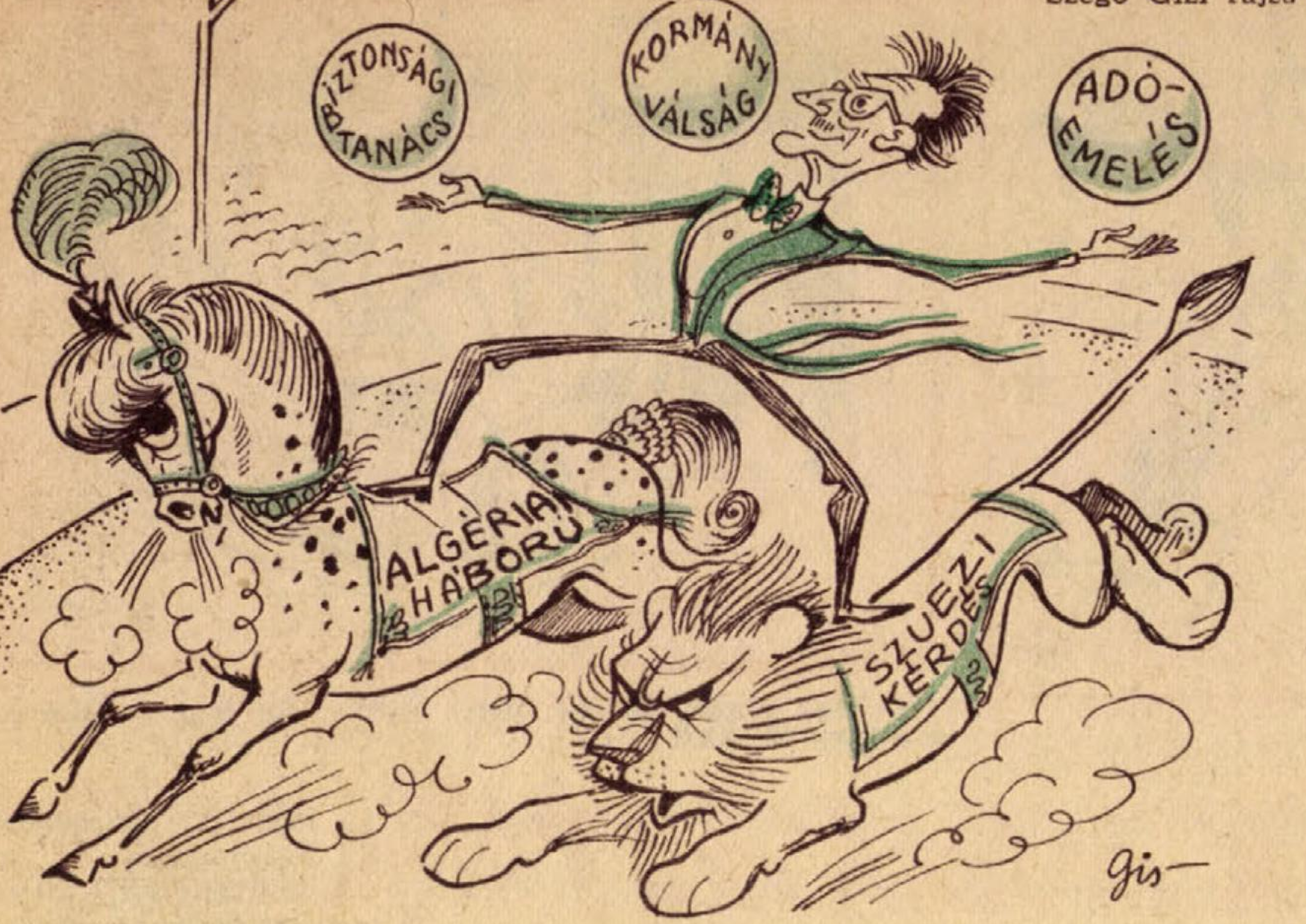
Cifra nyomorúság

KÜLFÖLDI SZEMLE

Ez az a mutatvány,

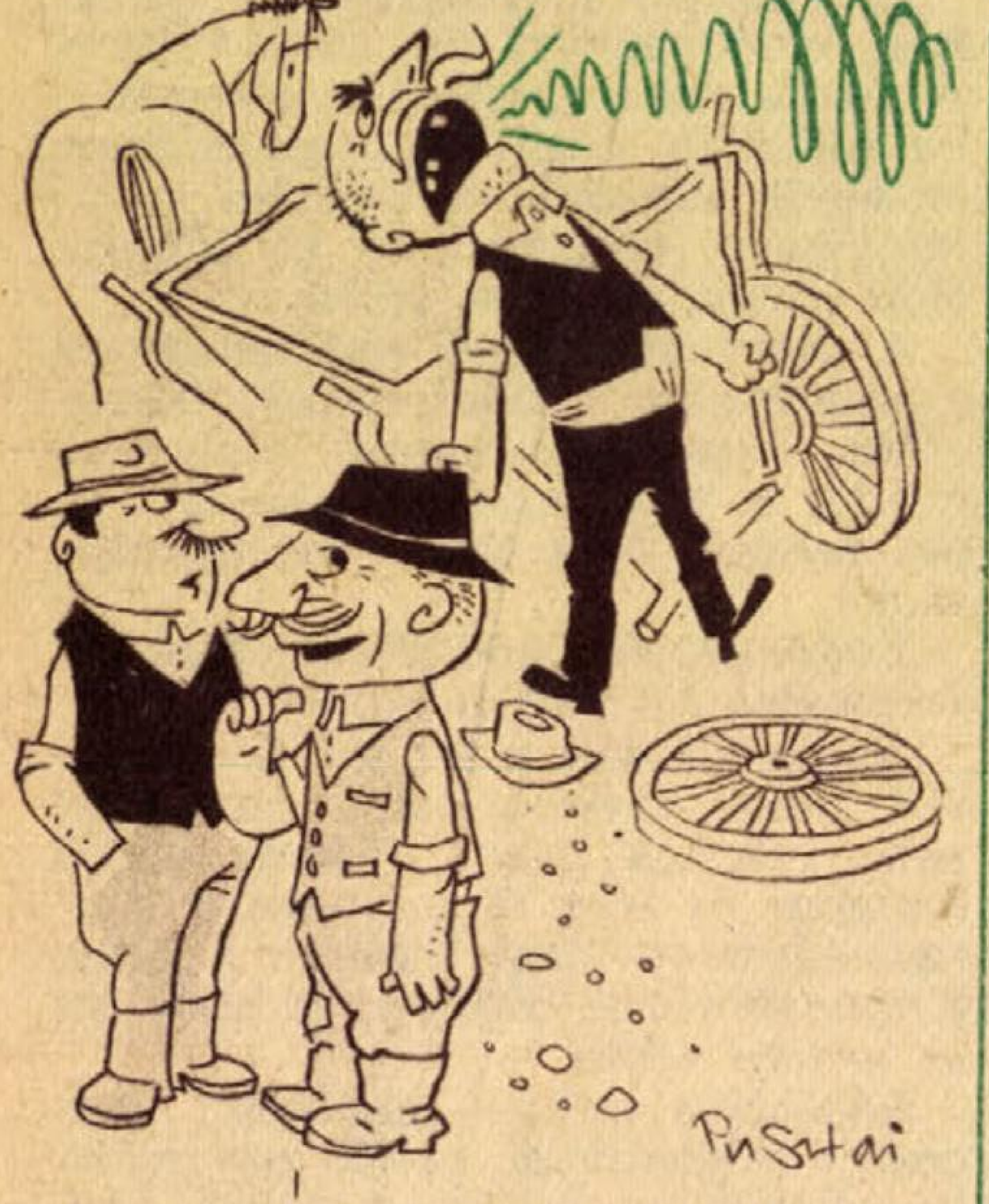
Szegő Gizi rajza

amelybe Guy Mollet-nek előbb-utóbb bele kellett buknia . . .

Hogy az a...

Pusztai Pál rajza

— Jól cifrázza az öreg, látszik, hogy még a császári és királyi hadseregben szolgált . . .

Figyelmesség

Hegedűs István rajza

Gyümölcsillatú tinta és egyebek

Amerikában új iparág keletkezett, amely azt tűzte ki célul, hogy az emberek szaglószervein keresztül tegye barátságosabbá a világot. Milyen üdítő egy szegény hivatalnok számára, hogy ha kinyitja a tintatartót, s a tintából friss gyümölcsillat száll feléje. Forgalombahozták már rózsaillatú ragasztót, rezedaillatú benzint és mentholos műtrágyát is.

Mi csak az ibolyaillatú gumiujjat tartjuk feleslegesnek, amellyel bankhivatalnokok és pénztárosok pénzt számolnak. A pénznek tudvalevőleg nincs szaga. Ezt a szagipar vezetői is tanúsíthatják, akik a „Daily Express" washingtoni tudósítója szerint 250 millió dollár forgalmat bonyolítanak le évente a szagosítás üzleti területén.

A legjobb hajápolás

Az amerikai polgárháború egyik megmaradt veteránjának John B. Sallingnak 111-ik születésnapján sokan gratuláltak többek között dús fekete hajáért. Amikor megkérdezték, hogy mi ennek a titka, az öreg harcos így válaszolt:

— Sohasem mostam a hajamat!

Mivel az illető nem szabadalmaztatta módszerét, bárki kipróbálhatja. Száztizenegyedik születésnapján aztán mindenki ellenőrizheti, hogy bevált-e a gyógymód.

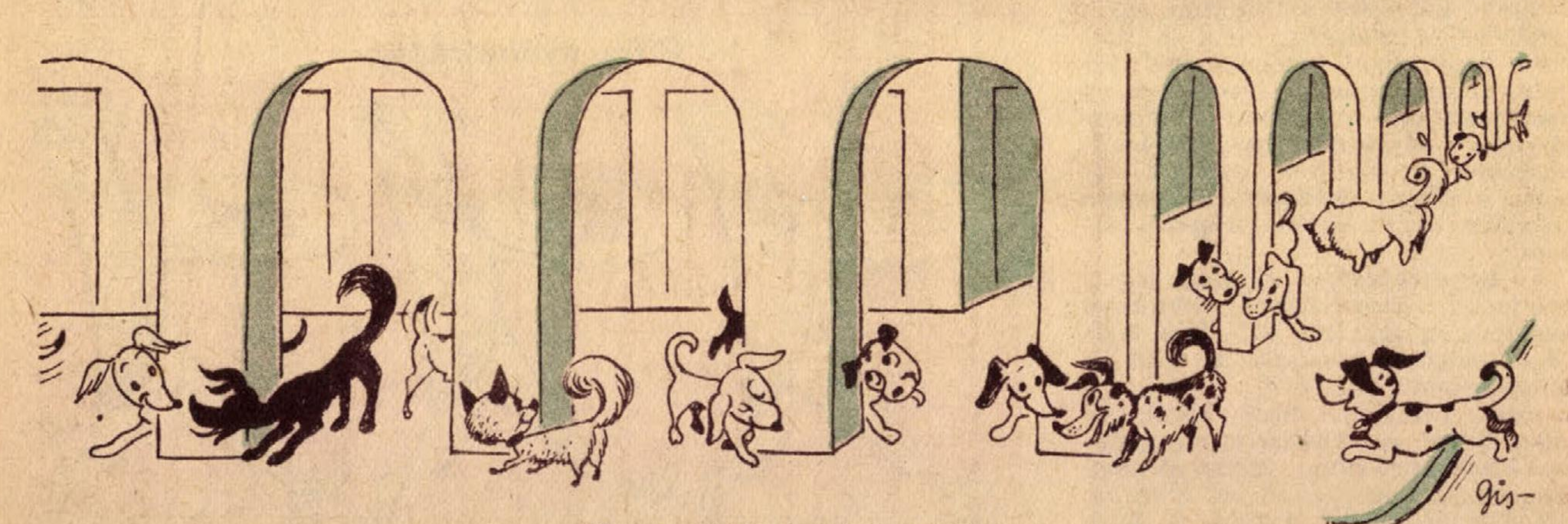
Gyors művészi pályafutás

Hogyan lehet valaki egy nap alatt híres televíziós csillag, akinek az arcát milliók ismerik meg? Bőséges felvilágosítással tudna erre vonatkozólag szolgálni egy Stephen Thomas nevű fiatal amerikai, aki az ismeretlenségből ugrott elő az amerikai távolbalátó hálózatok egyik sztárjává. A siker persze nem mindig boldogít. Mr. Thomast ugyanis egy bankrablás alkalmával filmezte le rablás közben egy rejtett önműködő filmfelvevő készülék. Néhány óra múlva már egész Amerika láthatta a figyelemreméltó filmet. Thomas önként jelentkezett a rendőrségen...

Hiába, az igazi tehetség előbb utóbb kitör és eget kér!

Árkádos építkezés

Szegő Gizi rajza

— Mennyi sarok! És mind a miénk!

Az elnökhöz fel kell ugrani...

Csobánci, a Műhal KTSZ elnöke a kórházban feküdt. Kisebb műtéten esett át és tisztelőinek sokaságát az első két napon ágyban fogadta. A harmadik napon azon örvendezhettek az ajándékokkal érkező kátéeszbeliek, hogy az elnök már ülni, sőt állni is tud.

Látogatói a legravaszabb ötletekkel már reggel besurrantak a kórházba. Zamárdi, a tervosztály vezetője fehér köpenyben jött be és sztetoszkóp lógott ki a zsebéből. Ki ez az új orvos? — töprengett a portás. Somogyi, a raktárnok bemondta, hogy röntgengépet jött javítani, a szép Rudicsné, a titkárnője pedig olyan zavart mosollyal mondta be az elnök orvosának nevét, hogy a portás irigyelni kezdte Fogarassi doktort.

Így történhetett, hogy délig már tizenheten szorongatták az elnök kezét. A szoba mindig zsúfolva volt és a professzor, aki még akarta nézni a beteget, rezignáltan szólt adjunktusához:

— Rendeljen pár szál rózsát. Mint látogató, talán bejutok a betegemhez.

Ebéd után újra kezdődött a látogatók inváziója.

— Tudod, — mondta Zalalövői, — azt mondták a munkaügyiben, hogy feltétlenül fel kell hozzád ugrani, mert már majdnem mindenki volt nálad, — és átadta az ajándékot...

Estefelé Csobánci kérésére két segédportást állítottak a kapuba, nehogy látogató surranjon be hozzá. De a spontán szeretet nem ismert akadályt... Este tízkor az utcai ablakon kopogtak, Csobánci szobatársa kinyitotta az ajtót, Bodácsi ugrott be rajta.

— Csak most tudtam narancsot szerezni, — lihegte. — Tudtam, hogy a kapun nem jutok be, meg se próbáltam. De nem hiába voltam válogatott tornász, könnyen felmásztam a kórház homlokzatára.

Félóra múlva mocorgás hallatszott a szekrényből. Csobánci kinyitotta: Füleki, az anyagbeszerző aludt benne. Kezében hervadt rózsacsokor és egy üveg kőröshegyi rizling volt. Kitűnt, hogy az esti vizit alatt mászott be a szekrénybe és elaludt.

Éjfélkor mentőautó állt meg a kórház udvarán. Csakhamar új beteget hoztak a szoba harmadik ágyába. Lefektették és kórlapjára ezt írták: „Öngyilkossági kísérlet, méreg, gyomormosás. Láz: 39,8".

Amikor az éjjeli ápolónő kiment, az új beteg kiugrott az ágyból. Odasietett Csobáncihoz és a likőrt, meg a bazsarózsát átadva, ezt rebegte:

— Már délután akartam jönni, de nem engedtek be. Egy Telegdi azonban nem retten vissza semmitől, hogy alkalma legyen tiszta szívből teljes gyógyulást kívánni szeretett elnökének.

Palásti László

Fásult lélek

Toncz Tibor rajza

— Miért olyan komor, Jenő?
— Tudja, Mancika, ez a mai élet olyan perspektívátlan...

Koronatanú

A művészek által látogatott eszpresszóban találkozott két veterán színész, Herczeg Jenő és Gózon Gyula. Régi barátok. Herczeg melegen kezet szorított Gózonnal, majd kérte adja át üdvözletét a feleségének, Berky Lilinek.

— Gratulálok Gyula! Kétszer egymás után láttam Lilit. Egyformán ragyogó volt egy arisztokrata asszony szerepében és egy parasztszerepben.

Gózon hunyorít egyet és elragadtatással válaszolta:

— Az semmi! De milyen mesésen főz!

Ideális feleség

Van egy műfaj: ellesett beszélgetés. Ebbe a műfajba tartozik, amit a napokban hallottunk egy vasúti fülkében. Két férfi diskurált, illetve az egyik csak bólogatott.

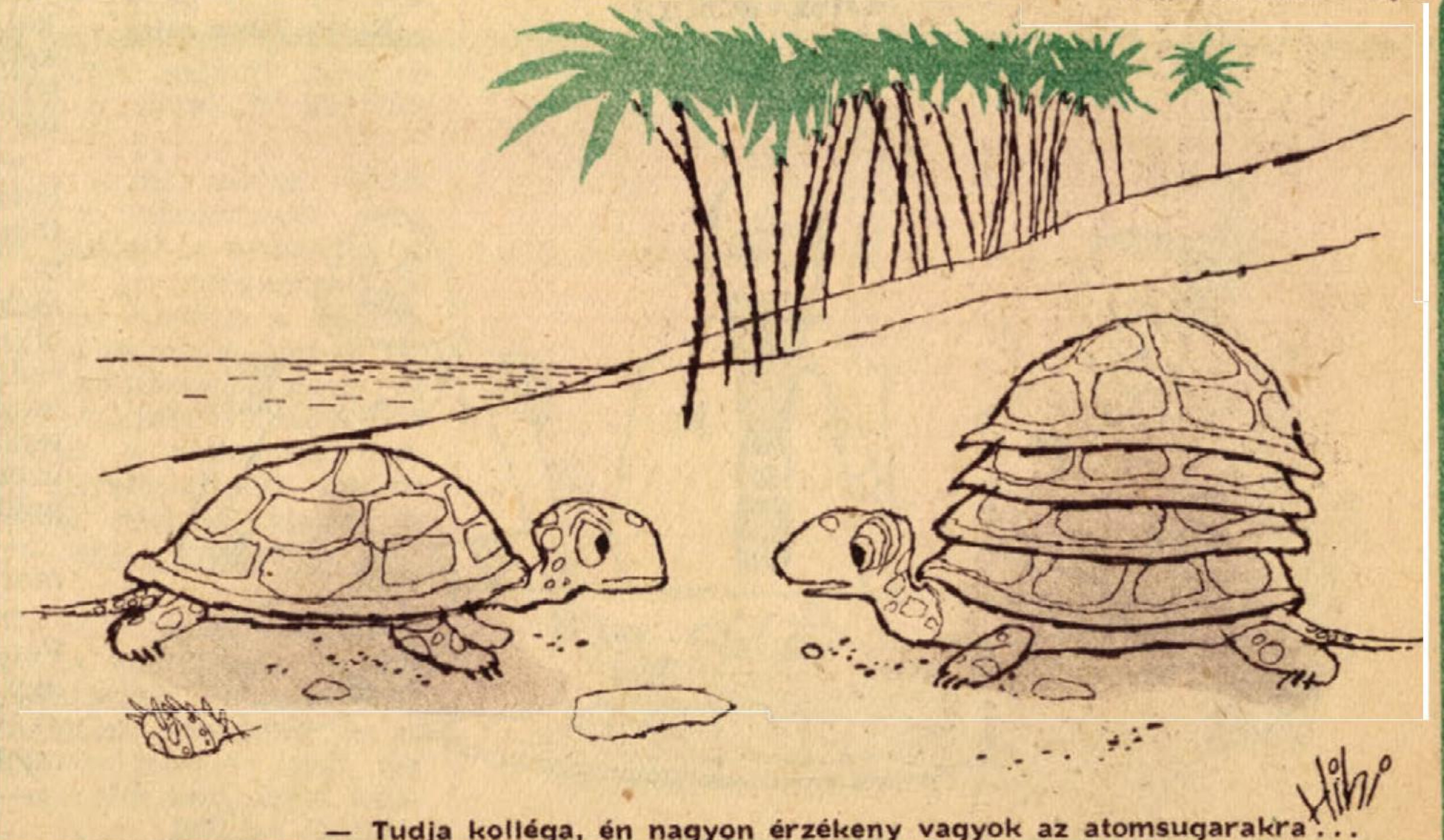
— Nem azért mondom Ilire, mert a feleségem, de nála nagyszerűbb nőt még nem láttam. Elragadó pajtás, a legjobb barát és minta-anya. Nagyszerű háziasszony és tökéletes feleség.

Szemernyi csend következett. A hallgató útitárs csak bólogatott. Mire a lelkes férj így folytatta:

— Ha nem hiszed, kérdezd meg tőle, magától...

Egy Csendes óceáni szigeten

Hegedűs István rajza

— Tudja kolléga, én nagyon érzékeny vagyok az atomsugarakra...

Váratlan fordulat

Toncz Tibor rajza

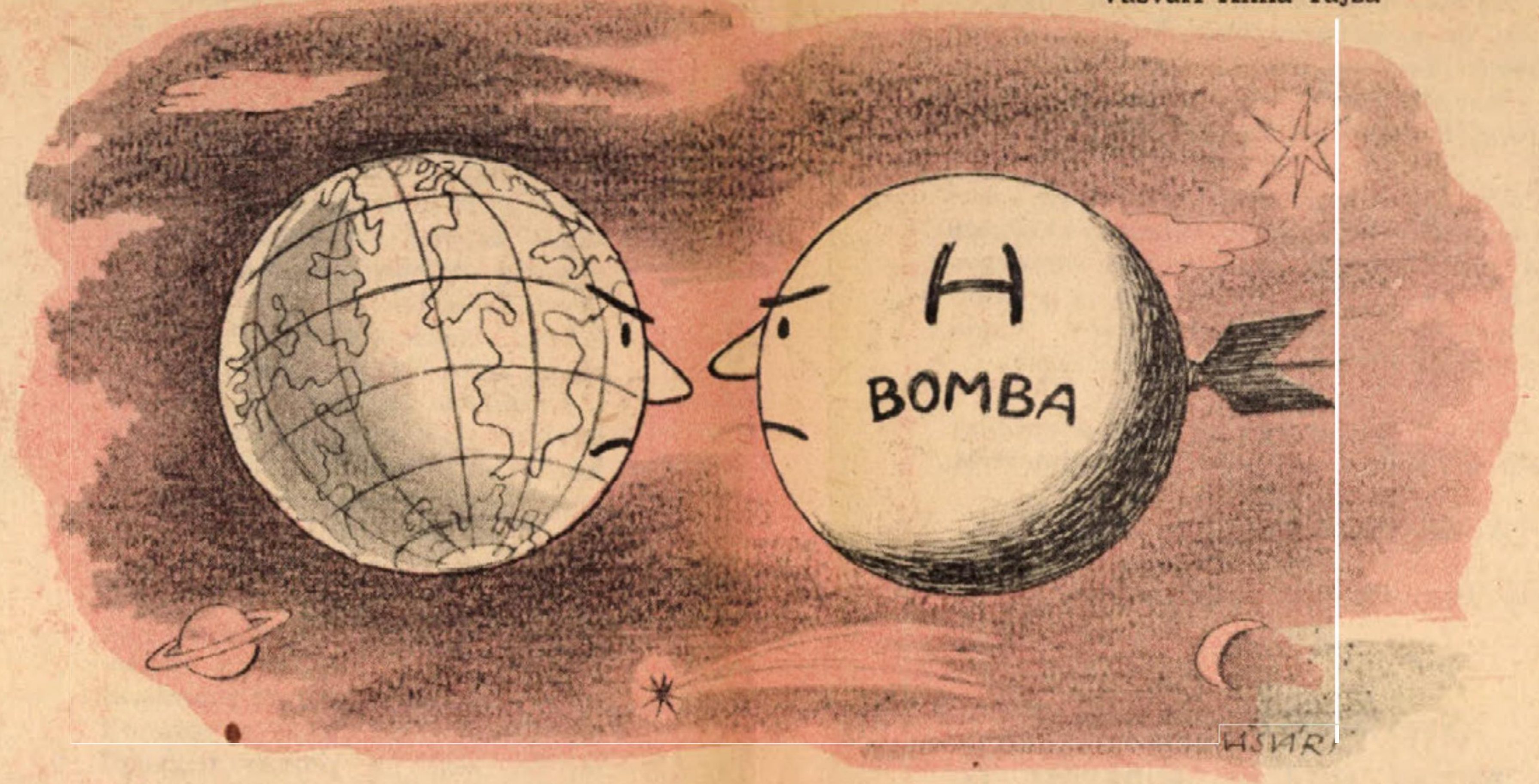
Díszvacsora

Kaján Tibor rajza

Farkasszemet néznek

Vasvári Anna rajza

Gádor Béla:

Látogatás egy atomtudósnál

Barátom, az atomtudós már jó félórája taglalta az atomkorszak óriási felfedezéseit, amiből én egy kukkot sem értettem, úgyhogy egyre növekvő tisztelettel hallgattam. Szerencsém volt, mert éppen nemrég jött a ciklotronból, ahol nyolc órán keresztül uránmagokat bombázott neutronokkal, ami nem csekélység. Előadásából megtudtam, hogy 1 gramm rádium alfa-sugárzás közben rádiumemanációra és héliumra bomlik, ha minden stimmel, s ez esetben 634 KW. óra szabadul fel, ami rendkívül előnyös a mai viszonyok között, amikor egy liter jó bor 25—26 forintba kerül. De ez még nem minden, mert ha például nitrogént alfa-sugarakkal bombáz, amire már többször volt eset, akkor oxigén és hidrogén keletkezik. Szerény kérdésemre, hogy ez miért jó nekünk, valósággal extázisba jött, kék tudós-szeméből fanatikus bétasugarakat lövellve így szónokolt:

— Az atomenergia minden problémánkat megoldja. Atomenergiával fogunk fűteni, világítani, közlekedni. A Szaharát megöntözzük és termékeny síksággá varázsoljuk. Felolvasztjuk a Déli-sark jegét és paradicsomot teremtünk a helyébe. A tengeralattjárók évekig úszhatnak a tenger alatt, nem kell feljönniök üzemanyagért és a repülők hónapokig lehetnek a levegőben...

— És az űrhajózás? — kérdeztem, mert olvasom az Élet és Tudományt.

— Nem probléma! — felelte. — Perceken belül eljön az idő, amikor úgy lőnek ki bennünket a Holdra vagy Marsra, mintha csak ide mennénk villamossal a Boráros térre.

— És mit fogunk ott csinálni?

— Tudományos tapasztalatokat szerzünk. Megfigyeljük a légköri viszonyokat. Méréseket eszközlünk...

— Hát ez isteni lesz... — mondtam lelkesedve. — És aztán?

— Aztán felrepülünk több fényévnyi égitestekre is. Birtokunkba vesszük az egész világegyetemet!

— És mit csinálunk vele?

— Felmérjük és tudományos rendszerbe foglaljuk! Benépesítjük az egész világűrt földi lakókkal!

— Szegény világűr — mondtam csak úgy mellékesen.

— Nem ismerünk lehetetlent... — rajongott tovább tudós barátom. Minden megoldható! Boldog vagyok, hogy az atomkorszakban születtem....

— Én is... — ujjongtam a magam részéről és élénk figyelemmel kísértem barátom működését, aki egész idő alatt négykézláb mászkált az asztal alatt és egy piszkos flanellronggyal a padlót törölte.

— Tudniillik —, mondta kérdő tekintetemre — a bejárónőm felmondott, mert a férje jobb állást kapott, temetőőr lett Jászberényben. Így hát kénytelen vagyok magam takarítani a lakásomat....

Előmászott az asztal alól és az erkélyre ment, hogy kirázza a porrongyot. Az alsó emeletről egy borízű női hang felkiabált:

— Nem szégyelli magát, vén krampusz! Professzor létére annyit sem tud, hogy porrongyot rázni csak délelőtt tízig szabad...

Barátom, az atomtudós zavartan mosolyogva magyarázta:

— Mit csináljak? Én ugyanis csak délután tudok takarítani. Ez a probléma még nincs kielégítően megoldva....

Így szólt és felmászott a létrára, hogy leszedje a mennyezetről a pókhálókat.

A SÖR

A SÖR általában barna és hogy nem lehet kapni az világos. Ennek folytán ma már szinte muzeális ritkaság, ami indokolttá teszi, hogy oknyomozó történetével foglalkozzunk.

ELSŐ NYOMAI az ókori görögökig vezethető vissza. Már abban az időben is kizárólag az istenek fogyaszthattak sört, de ők is csak NEKTÁR-t. Sőt, a modernebb felfogású történelemkutatók szerint Diogenes is sört keresett lámpásával a hordóban. Ezt követően nyilván súlyos szállítási nehézségek következtek be a történelem folyamán, mert a sörre vonatkozólag hosszú ideig még utalást sem találunk. Csak a kései korban jelentkezik ismét — akkor sem a sör, csak a sörhiány —, Anatole France egyik regényében. Legalábbis erre lehet következtetni a címből, amely szerint — nyilván a szűk keresztmetszet miatt — AZ ISTENEK SZOMJAZNAK. (Még azok is... és mi panaszkodunk!) Később ismét eltűnik szemünk elől és már csak egyik újkori bécsi író, Félix Salten írásában találjuk nyomát. Ugyanis Salten BAMBI címen volt kénytelen megírni egyik regényét, mert EXTRA-MALÁTA helyett neki is ezt ajánlották a korabeli Italboltban.

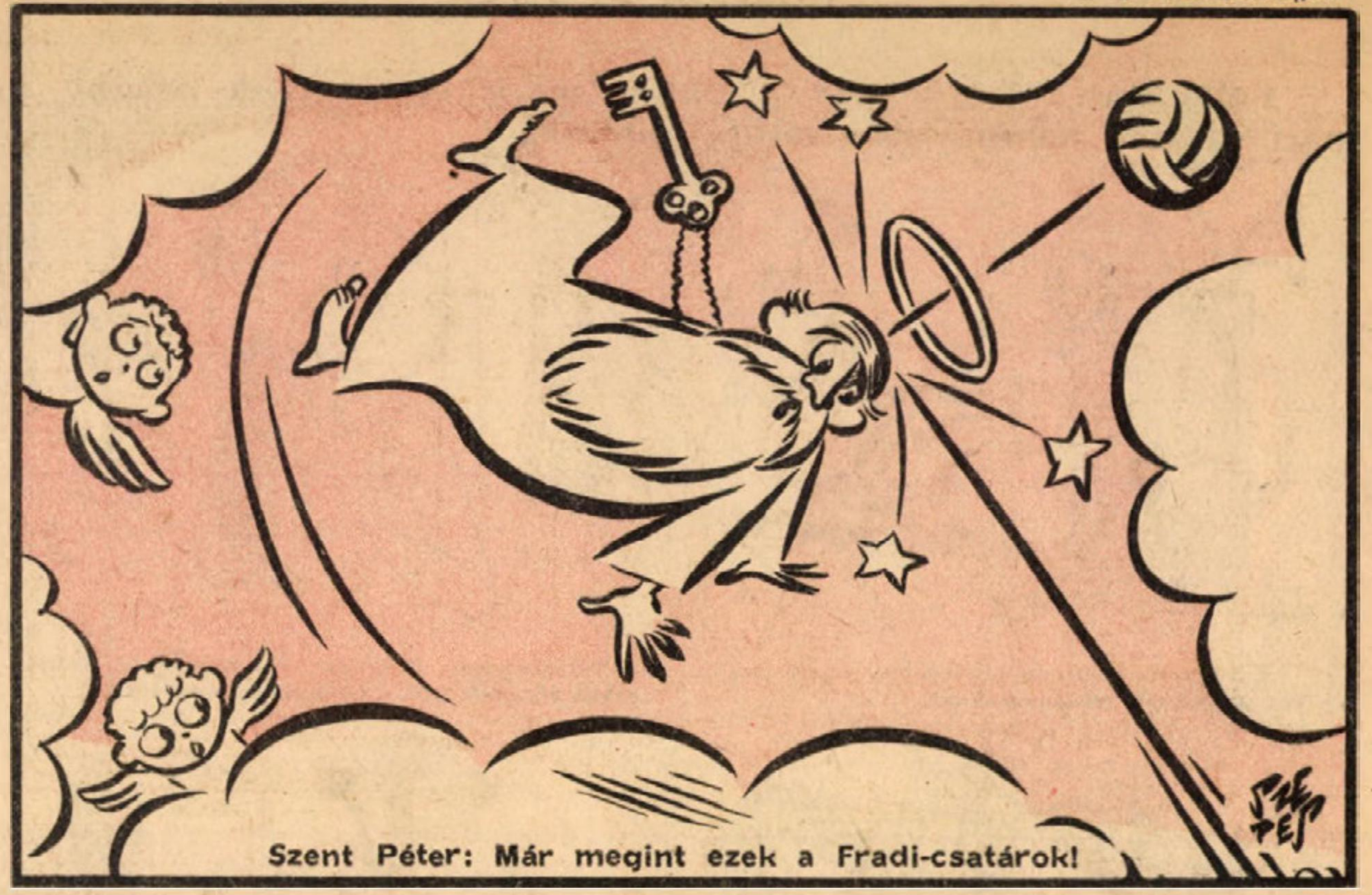
HAZÁNKBAN ser néven tűnik fel először ez a hihetetlenül ritka ital és csak, amikor a szögediek is felkutatják érte az országot, akkor lesz belőle SÖR. Később a népszerűség átka és a rajongók terhes ragaszkodása illegalitásba kergeti és hosszú ideig FOLYÉKONY KENYÉR álnéven rejtőzik a sörszomjas emberek elől. (Nyelvtudósok szerint ebből az időből maradt vissza az Egy korsó — egy „vágás" kifejezés.)

NAPJAINKBAN, a felvilágosultság idejében, a vallásosság és bigottság enyhülésével, megszűnt az istenek kiváltságos helyzete is és nyilván ennek eredménye, hogy ma sört — „az istennek nem lehet kapni"!

Erdélyi Emőd

Mindent az égbe lőnek!...

Szepes Béla rajza

Szent Péter: Már megint ezek a Fradi-csatárok!

Előadás után

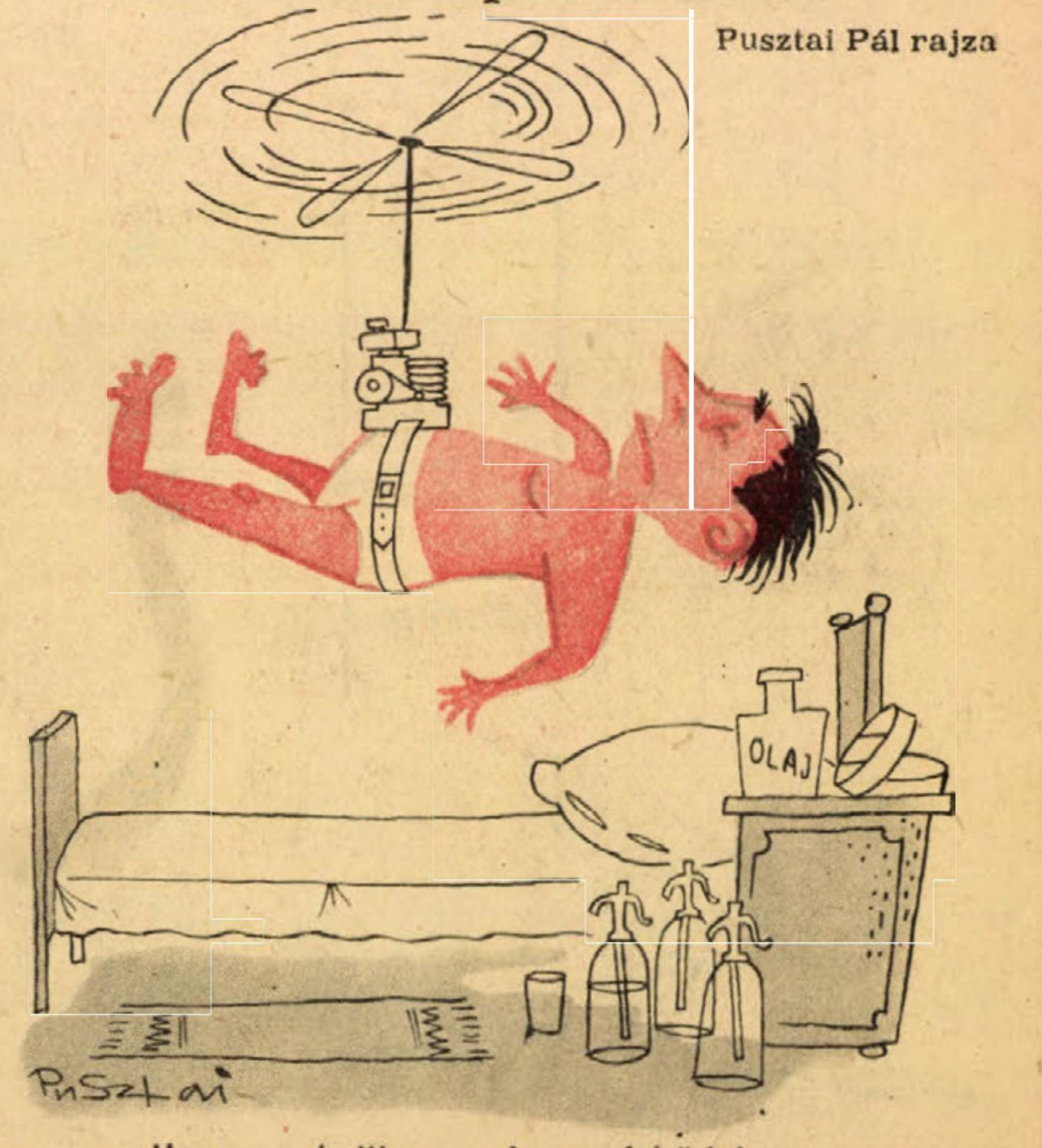
Sándor Károly rajza

— Inkább a *másik* Európát kellett volna megnéznünk...

Az első napozás után

Pusztai Pál rajza

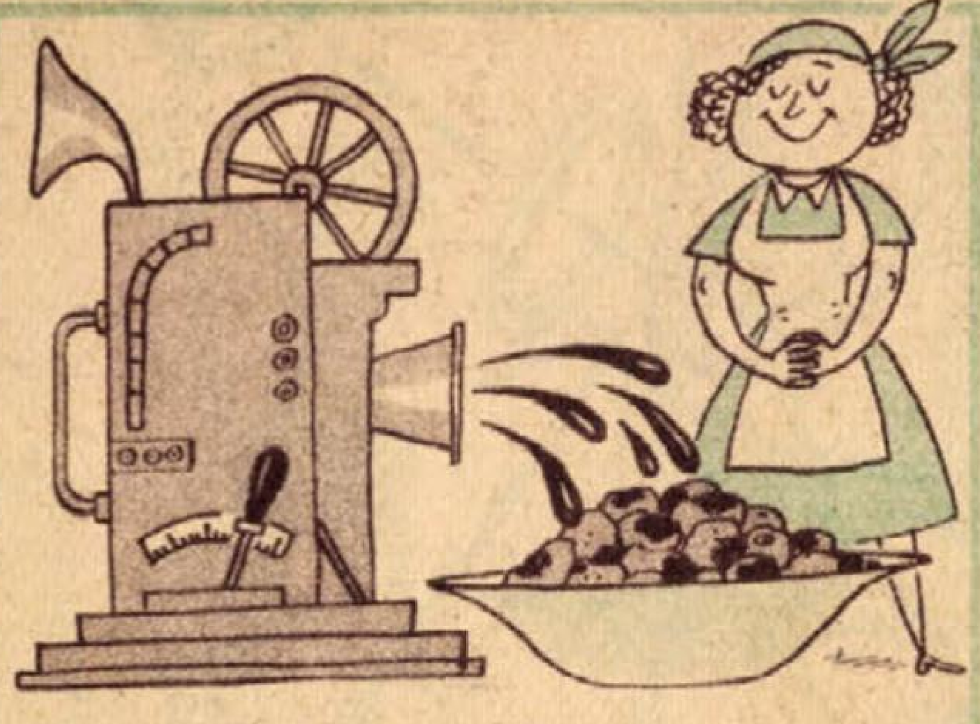

Hogy ne keljen az ágyra feküdni...

Mi is kecsegtetünk!

Felbuzdulva laptársaink példáján, mi is bejelentünk néhány, az ipari vásáron bemutatásra kerülő újdonságot.

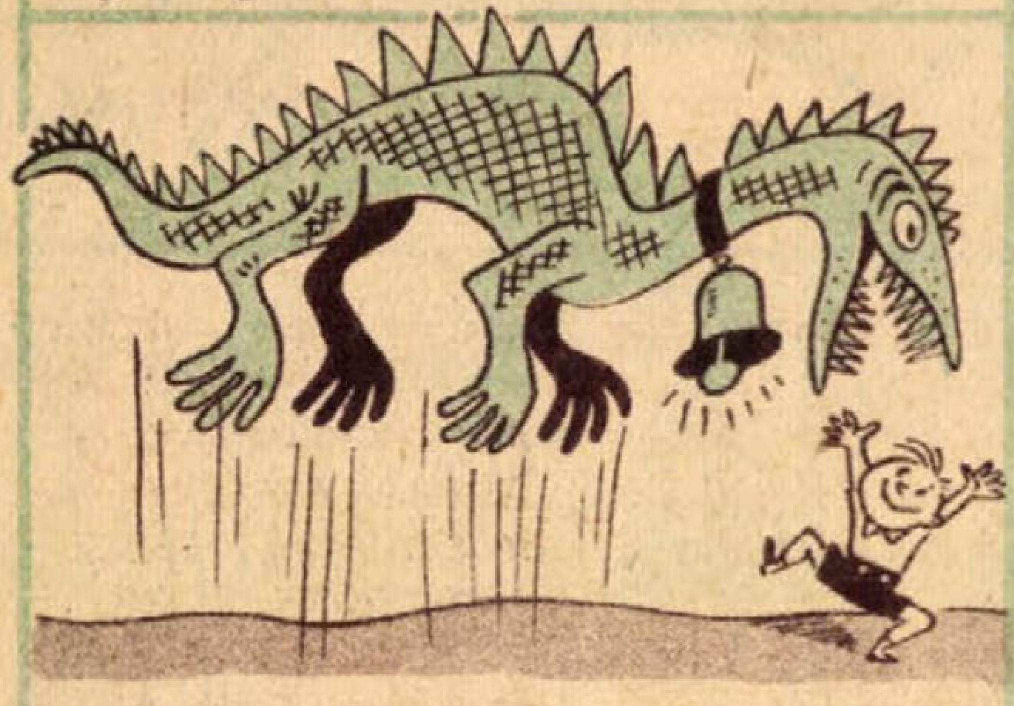
Sándor Károly rajza

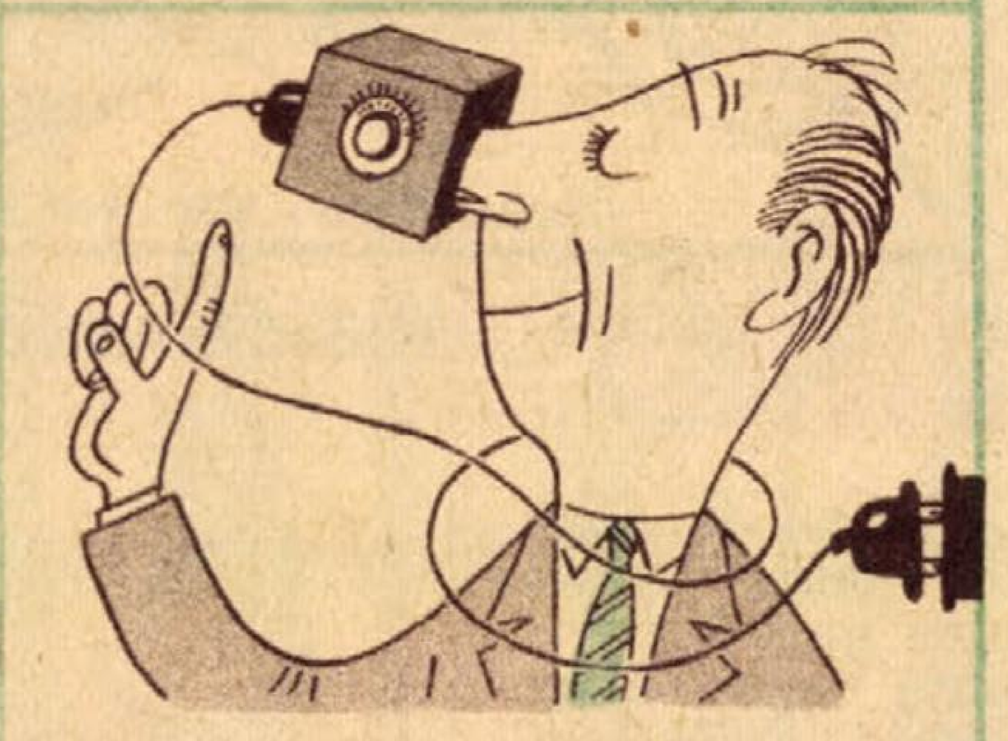
Automatikus burgonyamocskoló. Újabb segítség a dolgozó háziasszonynak.

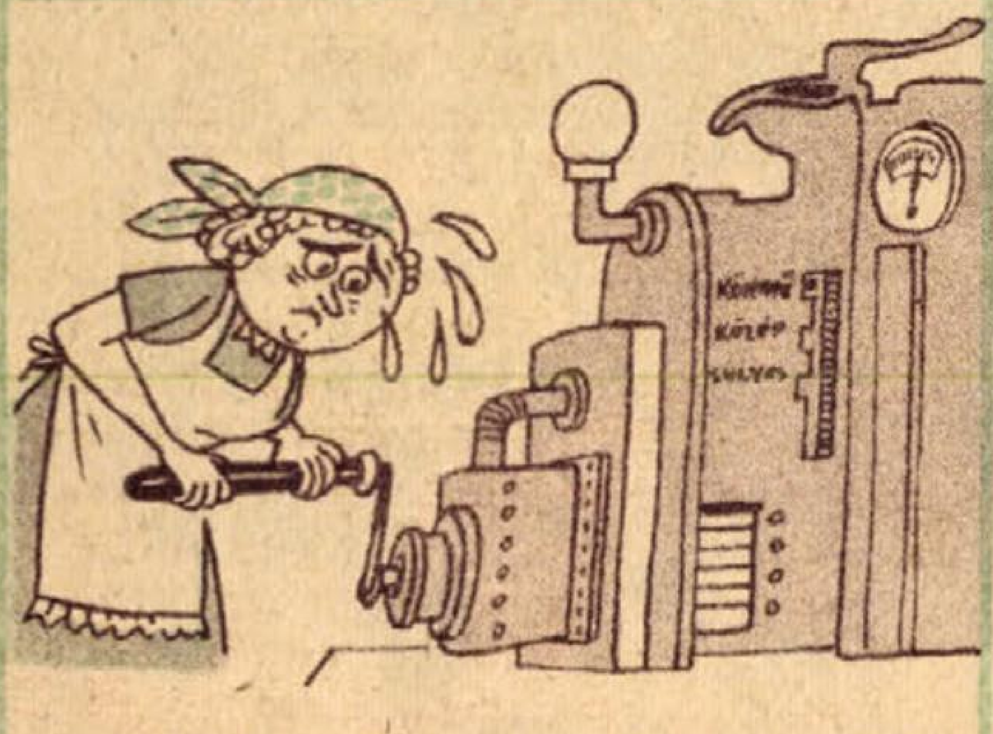
Borotvaecset, beépített viziorgonával. Nincs többé elveszett idő a kultúra terjesztésében.

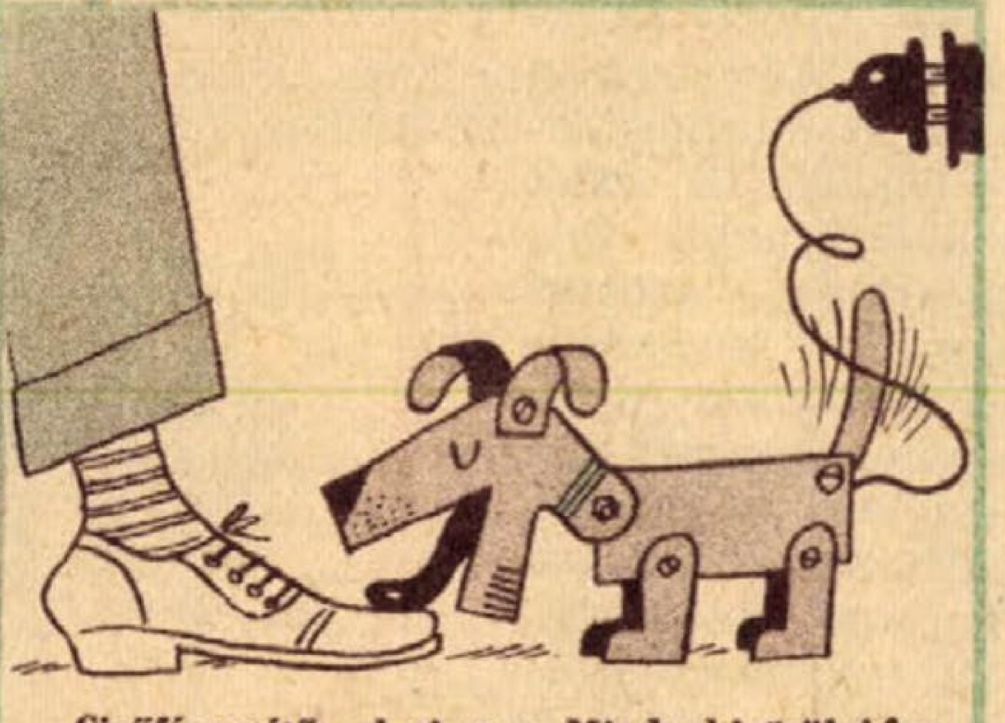
Ugráló, csilingelő ichtiosaurus. Bájos gyermekjáték a legkisebbek számára.

Orra szerelhető távszaglókészülék. Mindenki megtudhatja, mi bűzlik Dániában?

Háztartási smoncaszaggató. Ez még újabb segítség a dolgozó háziasszonynak.

Cipőfényesítő robotkutya. Mindenki örülni fog neki... Tudniillik úgy is ritkán lehet cipőpasztát kapni...

Pesti tudósítónktól

Új könyveket hirdetnek az autóbuszokon és a villamosokon. Többek között frissen kapható „A téli fényképezés".

Már alig várom a decembert, hogy megjelenjék „A nyári fényképezés".

*

Vannak a puritánság látszatára sokat adó emberek, akik új ruhájuk kabátján is jobboldalra rendelik az ún. szivarzsebet. Ezzel a vadonatúj ruha is a kifordítottság megrázó élményével vágja mellbe az aszkétatisztelő emberiséget.

*

Utcai mérlegen egy kissé termetes hölgy áll. A mérést végző néni így figyelmezteti:

— Tessék nyugodtan állni!

A hölgy felkiált:

— Nyugodtan? Amikor arról van szó, hogy fogytam-e vagy híztam?!

(f. l.)

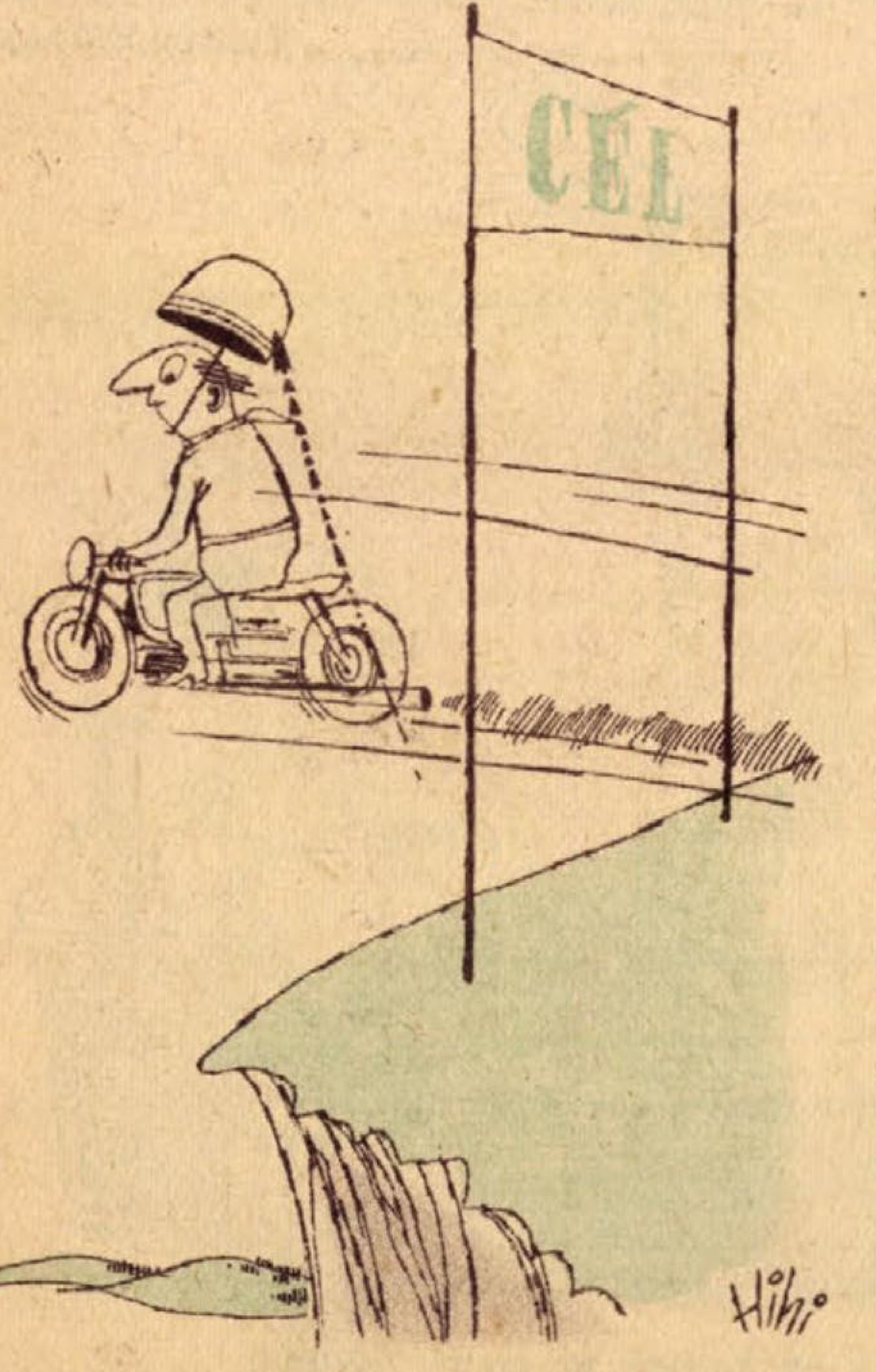
Szerkesztői üzenetek

ZOLTÁN ANTALNÉ, BUDAPEST. Levelére válaszolva készségesen leszögezzük, hogy Ön nem azonos a lapunkban megjelent „Stanci néni" című humoreszk főszereplőjével, annyival is inkább, mert fentemlített humoreszk kitalált történet, annak szereplői kitalált személyek. Humoreszkjeink női szereplőit — amennyiben az elkerülhető — jövőben nem fogjuk Stanci néninek nevezni. Kedves leveléből egyébként örömmel értesültünk arról, hogy Ön Magyarország legjobb és legöregebb horgásznője. Szívélyes üdvözletünket küldjük és további jó eredményeket kívánunk.

AUTOGRAMGYŰJTŐ. Ne kérjen autogramot, mert azt olvastuk egy amerikai lapban, hogy teljesen kiment a divatból. A fiatal gyűjtők megvárják a kiskapunál az operaénekeseket, a szájuk alá dugják a magnetofont és megkérik, énekeljenek bele néhány taktust. Ha netán még akad analfabéta művész — bizonyára örül a találmánynak.

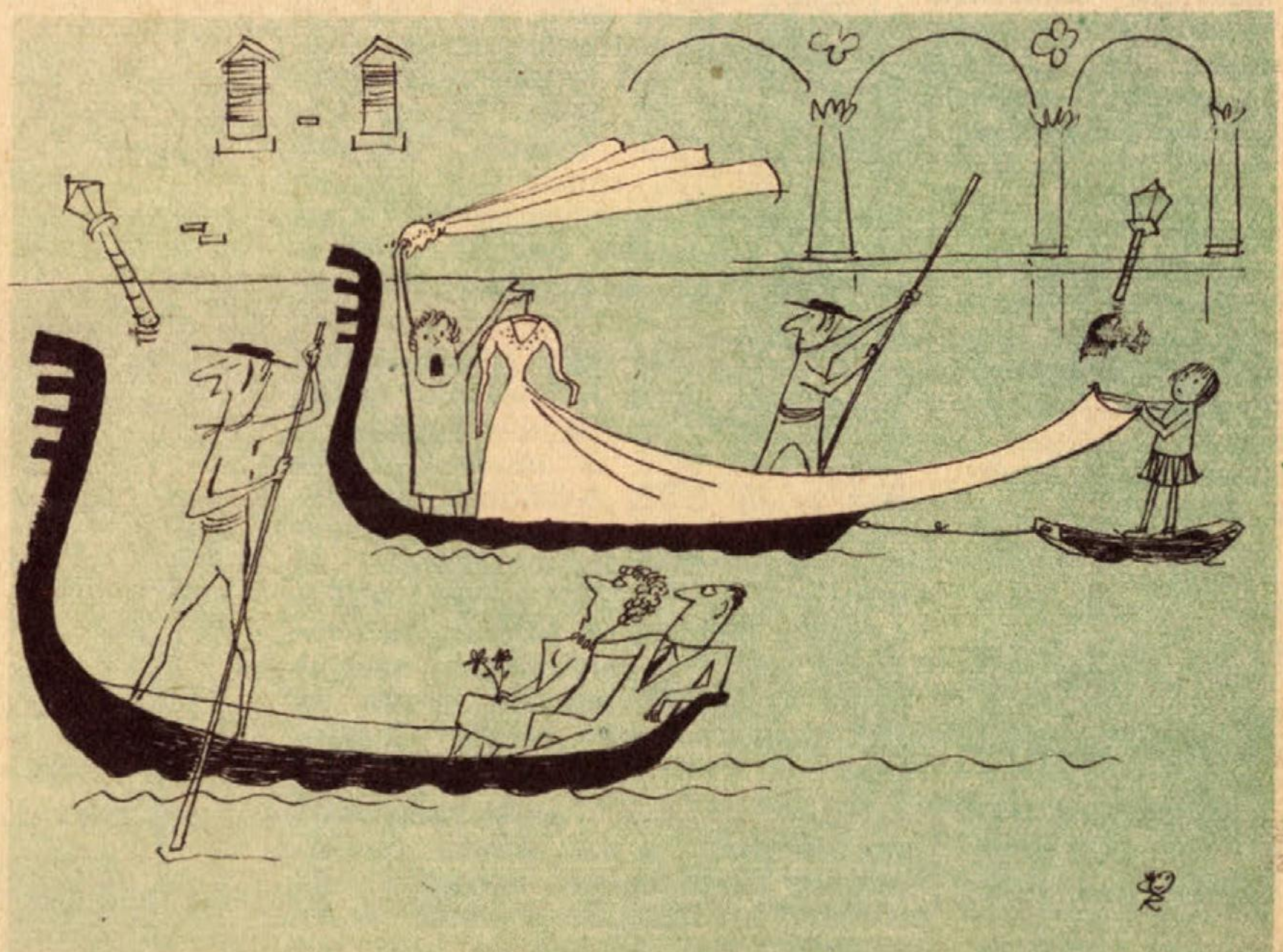
FINOM KIS GYÜMÖLCS. Ön azt írja, hogy az „éjjelnappal" Csemegében 120 forintot kérnek egy kiló eperért és ugyanakkor a körút és Wesselényi utca sarkán levő gyümölcsboltban ötven forint kilója. Talán a szállítási költség drágítja meg az árut.

Terepverseny

Nászúton

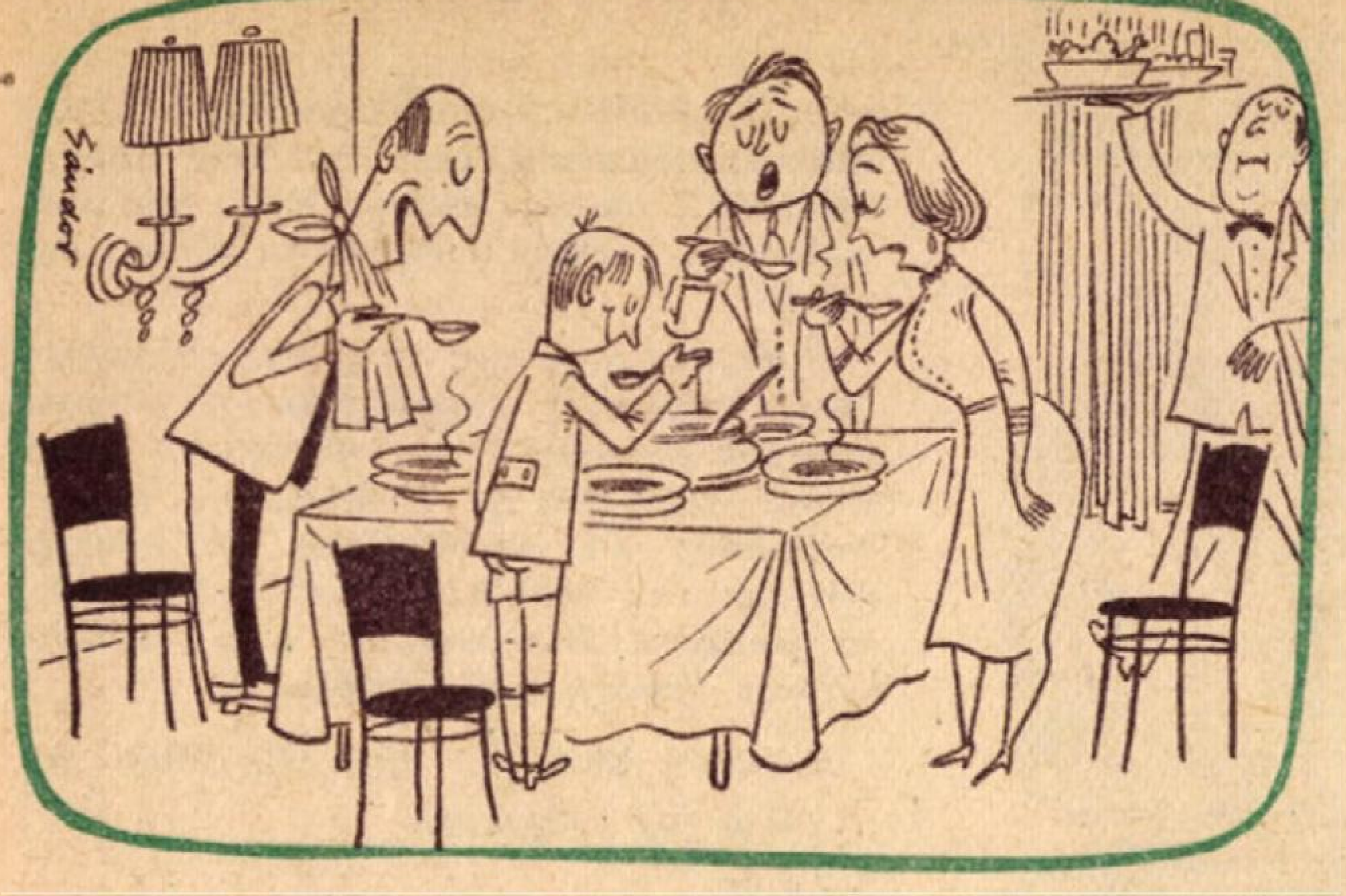
Réber László rajza

Pesti varrónő: Elkészült a ruha!

Spórolósok...

Sándor Károly rajza

...a vendéglőben akik nem óhajtanak ülvefogyasztási százalékot fizetni

Elromlott a hangszóró

Schwott Lajos rajza

— Közhirré tétetik a legújabb üzemvezetői utasítás...

Ezermester leszek!

Barkácsolás! Mily jól hangzik! Büszke szó ez! Függetlenséget, önállóságot, mindenhatóságot jelent! A teremtés élményét! Az alkotás mámorító érzését! Fölöslegessé teszi a külvilágot, az ipart, a kereskedelmet, a földművelést! Gazdaggá tesz, hiszen ha az ember mindent maga csinál, legföljebb némi nyersanyagra, és az Ezermester előfizetésére ad ki pénzt. A haladó hagyományok sora végtelen! A világot is házilag teremtették, hiszen sem vásárolni, sem megrendelni nem lehetett. Az ősember is maga készített mindent, csak mi süllyedtünk olyan mélyre, hogy már egy nyomorult villanykörtéért is el kell kutyagolnunk egy ún. Keravill-üzletbe, s nem elég a gyámoltalanság önérzetpusztító érzése, még pénzbe is kerül. De ez az idő elmúlt! Nem leszek többé kiszolgáltatva felebarátaim kénye-kedvének!

A napokban hozzákezdek például egy örökvakú készítéséhez. Először a villanófejet róvom össze elmésen, majd a tápegység megépítésére kerül sor. A feltöltött kondenzátorú induktor ugyan életveszélyes, halálmegvetés nélkül azonban nincs barkácsolás. Kinek drágább rongy élete, mint az örökvakú, az menjen el valamilyen veszélytelen pályára, amely nem kíván meg egész férfit. Nagyobb baj az, hogy jelenleg nem lehet zománchuzalt és 500 Volt üzemfeszültségű elektrolitkondenzátort beszerezni. Nincs más hátra, mint ezeket is itthon előállítani, mert a függőségből már kinőttem.

Már elkészítettem egy rajzpantográfot, de még nem tudom, mire való. Ez azt is bizonyítja, hogy elsősorban az alkotás a fontos és nem a kicsinyes haszon. Fényképszélvágó készüléket is szerkesztek, s ezentúl fényképszéleim vágásának szükségessége nem veszélyezteti függetlenségemet.

Persze nem megy minden simán. Olvasom, hogy barkács-széket könnyen lehet csinálni öreg traktorülésből, de azt bezzeg nem írják meg, hogyan lehet házilag öreg traktor-ülést készíteni. Hasonlóképpen a használt lópatkóból készíthető biztonsági csapóajtózárhoz nem tudom, hol szerezzek be régi lópatkót. Leghelyesebb lenne azt is házilag elkészíteni, mintsem az ember valamelyik bizományi áruházban bolyongjon céltalanul. Sokkal hozzáférhetőbb az öreg varrógép, amelyből ezermester munkaasztal lesz, ha az ember leszereli róla a gépet. Varrógépünk bár csak négyéves, valódi limlom, csak a gépet kell leszerelni róla. Ezt akármelyik vasgyűjtő megteszi, nem probléma. Tervbevettem azt is, hogy szélmotor-üzemmel fogok rádiózni, így aztán még a vízállásjelentést is a magaménak érzem.

Mellékesen azt is elhatároztam, hogy barkácsolással foglalkozó újságot is házilag fogok előállítani, mert egyrészt ezzel is pénzt takarítok meg, másrészt pedig máris hiányosságokat fedeztem fel az újságban.

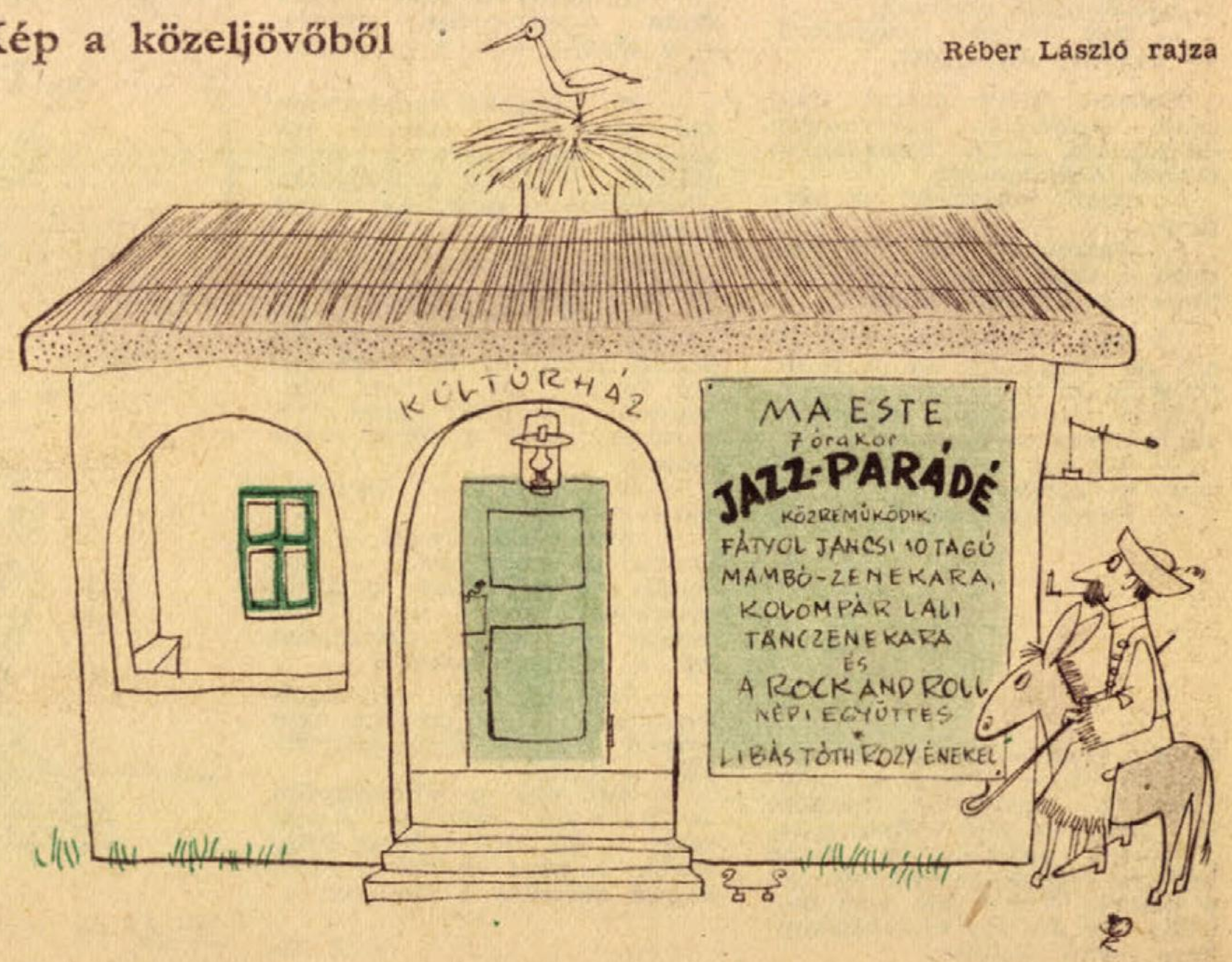
Jómagam már igényesebb barkácsoló feladatokat tűztem ki magam elé, mint amilyenek az Ezermesterben találhatók. Máris szerkesztettem egy kézi ébresztőórát, zsinórral rángatható kis haranggal, amely nemcsak olcsó és egyszerű szerkezetű, de önállóságra, kezdeményezésre tanítja az ébredni akarót. A tésztaszaggató gőzkalapács, a kimustrált utasszállító repülőgépből átalakítható szobaventillátor, a bélyeghegesztő sem olyan nehéz, mint azt esetleg valaki hinné.

Egy kis ügyességgel, szorgalommal még további fenséges ezermesteri feladatok oldhatók meg. Bármilyen átlagos kézügyességű agglegényt meg lehet tanítani arra, hogyan lehet házilag teát főzni, rántottát sütni, port törölni és ágyazni. Egy kis útmutatással és gyakorlattal bárki tud házilag zenét szerezni, regényt írni, freskót festeni, vagy vasúti aluljárót építeni. Jelenleg azon töröm a fejemet, hogyan lehetne házilag megjavítani az emberiséget.

Feleki László

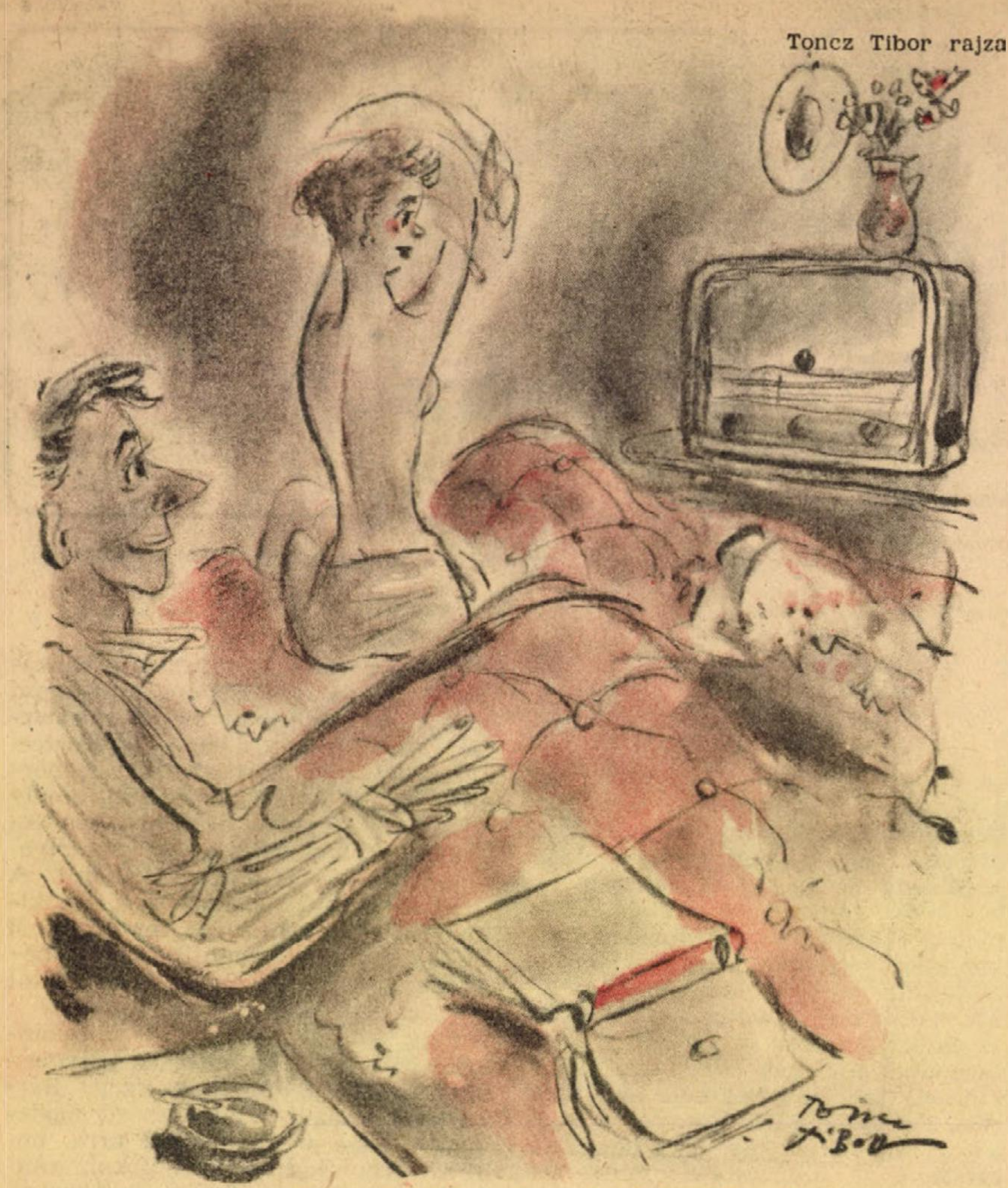
Kép a közeljövőből

Réber László rajza

Este 8 óra 15 perckor...

Toncz Tibor rajza

„Jó estét, gyerekek! Ágyban vagytok már?...”

Ezt olvastuk

A *„Kritika”* című művészeti folyóiratban olvastunk egy *„Z. Gács György rajzairól”* című, *Bojár* Iván aláírású cikket. A cikkből idézzük az alábbi sorokat:

Ő az, aki nem emel az egekbe s a poklok látványával nem szórakoztatja a magukgyötrését élvezőket. Ő az, akiről nem írnak vaskos köteteket. Az ő problémái problémátlanok, ha problémátlan a tavaszi derengés, az örök-kamaszos kitárulkozás, az asszonyi hús szeretete s a csillanó szépség felhámjának lúdbőrzése.”

A cikk különben így fejeződik be:

„Meg fog gyógyulni.

Talán.”

Ebben mi is reménykedünk.

Nöttön fogy!

A Népakarat május 18.-i száma az *első* oldalon beszámol arról, hogy a cannesi fesztiválon a *Negyvenegyedik* című filmet a zsüri külön díjjal tüntette ki. A *harmadik* oldalon még egy cannesi beszámoló akad, itt azonban az említett film már a *Negyvenedik* címmel szerepel

Mi történt szegénykével? Minél jobban nő az oldalszám, annál jobban fogy a film?

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Nem mindig papsajt...

Aggályosi komor tekintettel kanalazta a levest.

— Mi baj van, fiacskám? — kérdezte a felesége.

— Légy erős, fiacskám — mondta Aggályosi.

Aggályosiné elsápadt.

— Azt hiszem, megfúrtak — mondta Aggályosi.

Hosszú ideig csend volt, csak Aggályosi szürcsölése hallatszott. Aztán összeszedte magát Aggályosiné

— Miből gondolod? — kérdezte.

— Petrencei ma elfordította a fejét, amikor találkoztunk az előcsarnokban.

Itt nem volt kétség. Petrencei az Petrencei és a fejelfordítás az fejelfordítás. Aggályosiné másnap izgatottan várta haza az urát.

— Na, mi van? — kérdezte már az ajtóban.

— Petrencei megint elfordí-

totta a fejét — mondta tompán Aggályosi. — Kétszer is találkoztunk, egyszer a lépcsőn, egyszer meg bent voltam nála, aláíratni valamit. Itt nincs kétség, engem megfúrtak. Az a piszok Trehányosi volt biztosan, de én úgy visszafúrom, hogy arról koldul.

Másnap sugárzó arccal jött haza Aggályosi.

— Visszafúrtam Trehányosit — közölte. — Most majd megnézheti magát!

— És veled mi van? — kérdezte Aggályosiné, akinek erős érzéke volt a realitások iránt.

— Ma négyszer találkoztam Petrenceivel — mondta Aggályosi, visszaesve a letargiájába. — Mind a négyszer elfordította a fejét. Ez a vég kezdete.

Másnap azonban tánclépésekben jött haza Aggályosi és az ajtóban megcsókolta a feleségét. Aggályosiné megdöbbenve nézte; ez legutóbb akkor fordult elő, amikor vakbélgyulladása volt. Aztán arra gondolt, hogy a férje talán részeg.

— Mi van? — kérdezte gyanakodva.

— Nem fúrtak meg! — lelkendezett Aggályosi. — Petrencei ma behivatott, fél óráig diskurált velem, két viccet mesélt el, aztán célzásokat tett az előléptetésemre...

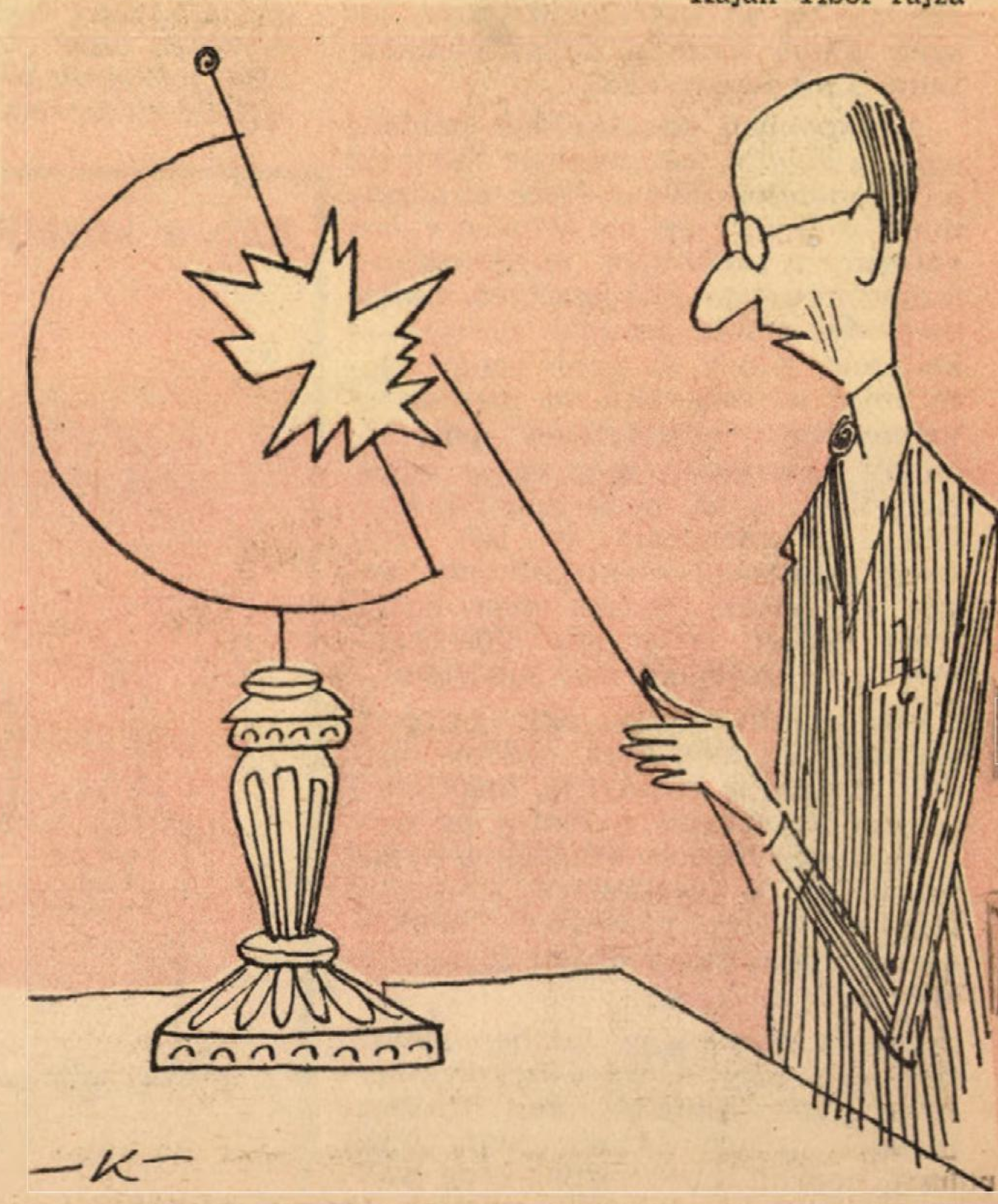
— Pompás! — ujjongott Aggályosiné. — De ezt nem értem! Tegnap még elfordította a fejét!

— Azt ma is elfordította! — kacagott vidáman Aggályosi. — Ma tudtam meg, hogy három nappal ezelőtt huzatot kapott szegény a nyakába...

g. m.

Földrajzóra atomháború után

Kaján Tibor rajza

— Készülsz már a fesztiválra?
— Ó, hogyne! Már megtanultam egy csomó idegen szót: perlon, nájlon, bugi-vugi . . .

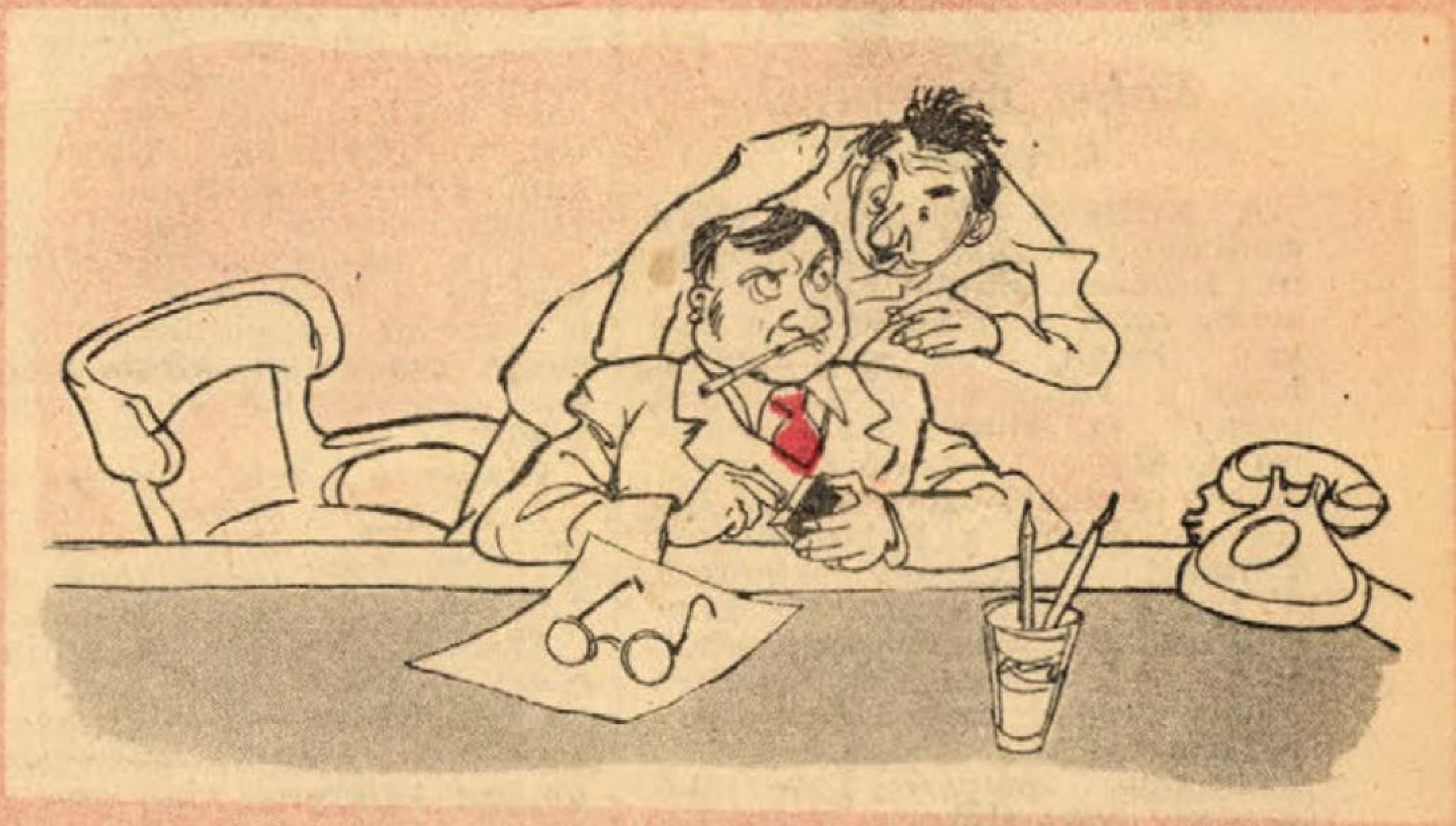
— Jim úgy viselkedik, mint egy diplomata az ENSZ leszerelési bizottságában: tett nekem egy javaslatot és amikor elfogadtam, akkor visszavonta . . .

A Ludas Matyi bemutatja:

Jevgenyij Gorohovot,
a moszkvai Krokodil kitűnő munkatársát.

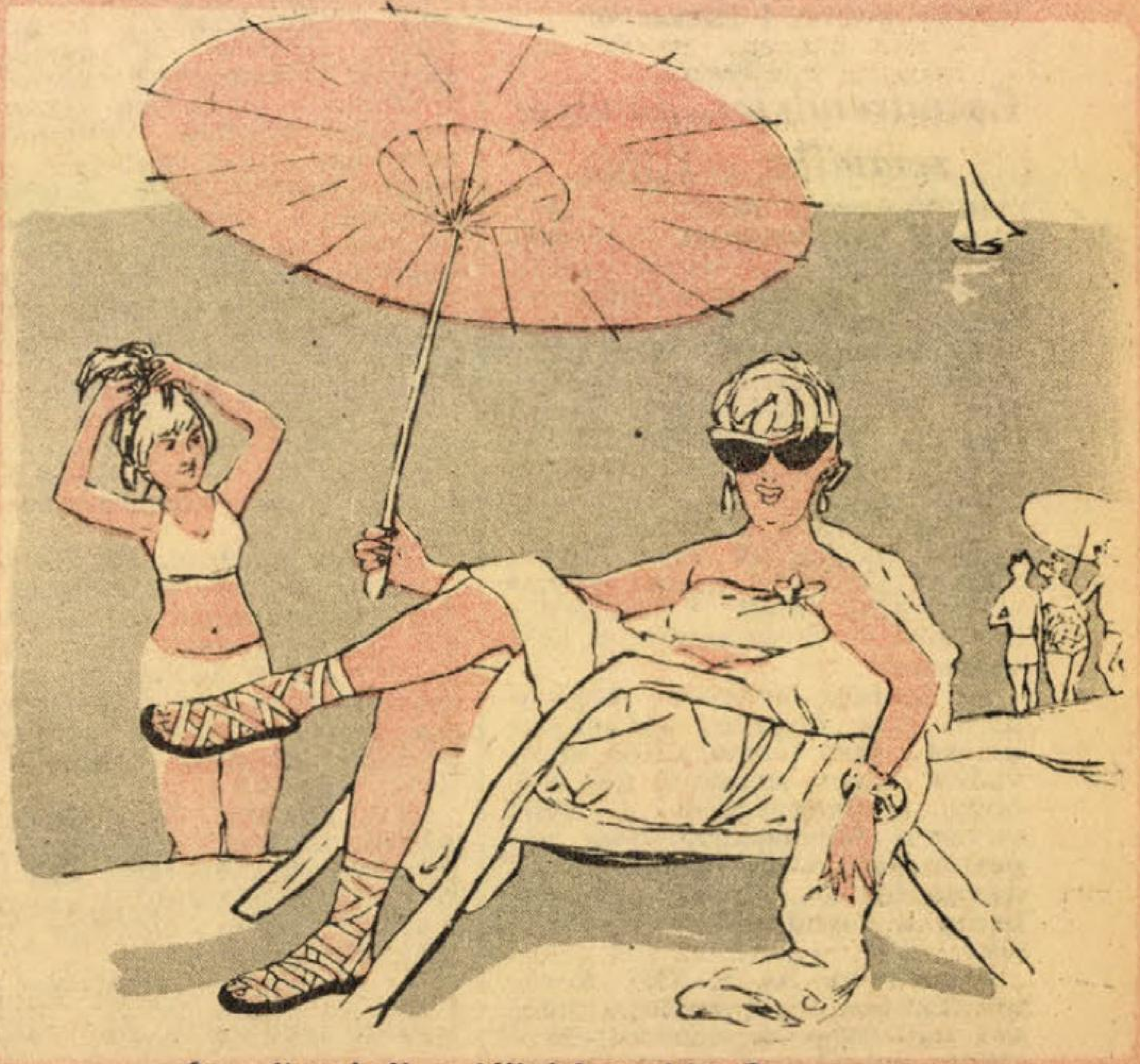
A főnök hangja

— Azt mondták az értekezleten, hogy ön megfeledkezett a kötelezettségeiről, elfelejtette az udvariasságot, elfelejtette az emberiességet . . .
— Jól van, ezt nem felejtem el neki! . . .

— Azt mondják, a szerelmi házasságok mind jól sikerülnek . . .
— Ördögöt! Én négyszer mentem férjhez szerelemből és egy sem sikerült . . .

— És mit csinál a téli hónapokban?
— Megszerzem a beutalásokat a következő tavaszra, nyárra és őszre.

Le a bürokráciával!

Konzervek ügyében...

Ha valaki konzervet vásárol, jól teszi, ha előbb gondosan megnézi, nem járt-e le a szavatossági idő. Ezt könnyen megteheti, mert a gyárak mindig feltüntetik a gyártás időpontját és a szavatossági időt. Csak össze kell vetni a két számot s máris kiderül, hogy fogyasztható-e a konzerv gyomormosás veszélye nélkül.

Úgy látszik azonban, hogy a Kecskeméti Konzervgyár elunta ezt a bonyolult számolási rendszert és újabban csak a szavatossági időt nyomja rá a termékeire. Így aztán, ha én egy birsalma-befőttön azt olvasom, hogy mondjuk a szavatossági idő: 6 hónap, bizony törhetem a fejem, megvegyem-e? Lehet, hogy a befőttet két évvel ezelőtt gyártották, de lehet, hogy csak a múlt hónapban.

Javasoljuk a konzervgyáraknak, hogy csupán a szavatossági idő lejártának napját tüntessék fel gyártmányaikon. Az előállítás időpontja és a szavatossági idő hosszúsága úgy sem érdekli a vevőt, csupán az, hogy az adott pillanatban a konzerv fogyasztható-e, vagy sem?

Lehet valamivel kevesebb?

A KÖZÉRT-boltokban előre csomagolt árukat is lehet kapni. Ezeknek súlya néha kevesebb, mint amennyinek lennie kell. Talán arra számítanak, hogy a vásárlók nem mérik utána? Az Állami Kereskedelmi Felügyelet ellenőrzést végzett a termelő-üzemekben. Így többek között a Fejér megyei Tejipari Vállalatnál lemértek 3 darab, egyenként 5 kilogrammnak jelzett vajtömböt, amelyek éppen kiszállításra voltak előkészítve. Az egyik vajtömb 4,90, a másik 4,75, a harmadik csupán 4,15 kilogramm volt. Kérdés: szabad-e, lehet-e ennyivel kevesebb?

Csendrendelet, amelyet semmibe vesznek

A Visegrádi és Balzac utca sarkán egy vasipari szövetkezet mintegy két évvel ezelőtt műhelyt létesített. Azóta, — bizvást mondhatom — se éjjelünk, se nappalunk, mert a különböző vasvágók, villanyfűrészek olyan tűrhetetlen lármát csapnak, hogy képtelenek vagyunk a lakásban bármivel is foglalkozni.

Panaszunkkal az összes fórumokat megjártuk már. Tudomásom szerint a csendrendelet megszegése miatt a rendőrség is többször megbüntette a szövetkezetet.

Az igazság kedvéért megemlítem még, hogy az anyagmozgatással járó lárma külön szenvedést jelent. Rendelet írja elő, hogy lakónegyedben a nyílt udvaron ívhegesztést nem végezhetnek. A kalapálás és az úgynevezett „zunder" leverése pedig a csendrendeletbe ütközik.

Szeretném, ha a XIII. kerületi Tanács közölné, hogy meddig kell még elviselnünk ezt a Dante poklához hasonló állapotot?

Dénes László
XIII., Balzac u. 18.

A pesti aszfalt humora

A Lenin körút 60. előtt már hetek óta fekszik a járdán egy felállításra váró tornyos fazonú új hirdetőoszlop. Hogy meddig akadályozza még a hatalmas méretű vasalkotmány a gyalogjáró forgalmát, nem lehet tudni. De könnyen lehetséges, hogy

hamarosan — elrepül. Valaki, aki bizonyára szintén sokat botladozott a vasoszlopba, krétával hatalmas betűkkel ráírta a földön fekvő óriásra. „ŰRHAJÓ. Indul délután 6 óra 45 perc, 17 másodperckor." Nem lehetne-e beszállásra invitálni azokat, akik hetek óta nem gondoskodnak, hogy a hirdetőoszlop végre kijelölt helyére kerüljön?

A MÁV figyelmébe!

Az agyonbiztosított Bergmann-cső...

Nem erőszak a disznótor, — mondja egy magyar közmondás, és ha mondja, bizonyára így is van. Nem erőszak az élet- és poggyászbiztosítás, — mondják a MÁV illetékesei, de nincs így hiába is mondják, mert a különböző összegű biztosítási bélyegeket egyre-másra varrják az utasok nyakába anélkül, hogy megkérdeznék őket: akarnak-e biztosítani? Ezzel a biztosítási manőverrel a Ludas Matyi néhány megtörtént esettel alátámasztva múlt év októberében két ízben is foglalkozott. És a MÁV illetékesei két ízben is azt írták a Ludas Matyinak, hogy a biztosítás önkéntes és hogy az önkéntesség elvét megsértő pénztárosokat kioktatják.

Úgy látszik azonban nem mindenki okult, mert ismét előfordulnak ilyen esetek. Íme, egy példa:

Ságvári Dániel kötegyáni lakos 1957. május 11-én Gyulán egy kilogramm Bergmann-csövet adott fel kézipoggyászként. Szállítólevelén a következőket olvashatjuk: fuvarozási díj 1,50, különdíj 30 fillér, összesen 1,80 forint. Ehhez az 1,80 forinthoz két darab 1 forintos biztosítási bélyeget ragasztott a feladó megkérdezése nélkül a pénztáros. Így lett az 1,80-ból 3,80 forint.

*

Mikor veszik végre tudomásul a MÁV egyes pénztárosai, hogy a biztosítás önkéntes...?

A pályaudvari perronjegyről

A pesti pályaudvarok kapuinál vasutasok ülnek. Néha beengedik az érkező vonatokhoz siető embereket, néha nem. Legtöbbször azonban be lehet menni peronjegy nélkül. Kérdés: „miért lehet peronjegy, vagy érvényes vonatjegy nélkül bemenni, ha a peronjegy kötelező megváltása még érvényben van? Másik kérdés: ha az egyes vonatok érkezése, vagy indulása előtt olyan nagy a tumultus, hogy képtelenség ellenőrizni a befelé áramló embereket, akkor miért nem szüntetik meg a peronjegyet? A peronjegynek és a kijáratnál való jegykérésnek ugyanis így semmi értelme sincs. Az érkezési oldalon álló portások hiába kérik a kapuban a lejárt menetjegyeket. Az utasok figyelemre sem méltatják őket, kilépnek az ajtón s rohannak a dolguk után. Száz közül, ha egy adja le a jegyét. Ugyanitt hagyják el a pályaudvart azok, akik peronjegy nélkül mentek be a pályaudvarra. A MÁV végre beláthatná, hogy a jelenlegi tessék-lássék rendszer-

nek nincs értelme! Mindenki mehet-jöhet peronjegy nélkül, aki pedig vasúti jeggyel érkezett, az még véletlenül se adja le. Minek ez a „felhajtás"?

VAN A BAJZA-UTCA SARKÁN...

Az összes lapokban olvastam, hogy a nótabeli helyiségben gyönyörű, reprezentatív, elegáns étterem nyílt meg. Benne volt a riportokban, hirdetésekben, kommünikékben, hogy a palota azelőtt Lánczy Leóé volt, a falakat arany stukkódísz és Lotz-freskók borítják, a bútorzat vadonatúj és az étlapon csodálatos különlegességek kápráztatják el a vendégeket.

Vasárnap arra gondoltam, hogy megebédelek ebben a kacsalábon forgó „Renaissance" étteremben. (Így keresztelték el.) Jó korán mentem el, hogy helyet kapjak. Fél egykor, amikor beléptem, már sok asztalnál ültek. A falakon csillogott az aranystukkó, az asztalokon vakított a damasztabrosz, a vadonatúj porcelán, a pincérek előkelően siklottak ide-oda. Minden „stimmelt", csak két dolog tűnt fel: nem evett senki, csak suttogott, pusmogott, halkan, elegánsan és reprezentatívan, — egy távolabbi szobából pedig lassú, ütemes zörej hangzott, mint amikor valaki egy ujjal írógépen pötyögtet.

Odaintettem a pincért.

— Sajnos egyelőre ebéd nincs, csak később lesz, — világosított fel, — az étlap sem készült el, egy kicsit tessék talán várakozni...

Vártam, mert ez tették a többiek is, és mert gondoltam, ez így reprezentatív és előkelő, bár kissé gyanús volt, hogy egyre többen vettek ki a vadonatúj kenyérkosarakból egy-egy szelet kenyeret. Telt-múlt az idő, más nem történt. Vártunk, vártunk...

Nem akarom felcsigázni az olvasó idegeit, félkettő előtt pár perccel megjelent egy előkelő és reprezentatív megjelenésű pincér, gőzölgő csészékkel teli tállal:

— Raguleves, húsleves! — kiáltotta elegánsan és a kidülledt szemű várakozók nemsokára mohón habzsolták a csészék tartalmát. Kisvártatva a szomszédom is kapott egy étlapot. Később még egy étlap elkészült. Alig titkolt mohósággal néztük ki egymás kezéből a frissen gépelt írásművet és végre sikerült nekem is néhány pillanatra magamhoz kaparintanom. Mit bántam én, hogy a lapokban olvasott ételcsodák helyett ugyanaz volt olvasható rajta, mint bárhol másutt... Végre rendelhettem valamit, szenvedő társaimmal együtt, kikkel közben egységes, egyetértő társasággá kovácsolódtunk össze. Ha új vendég jött, mi régiek cinkosként mosolyogtunk össze: ezek szegények, még nem tudják, mi vár rájuk...

Mert a rendelés után a várakozási tortúra tovább folytatódott. Már átbeszélgettünk egyik asztaltól a másikhoz. Úgy két óra körül új járvány ütötte fel a fejét sorainkban: hangos „fizetni" kiáltások hangzottak el, és akiknek sikerült a fizetőt elcsípni, azok kifizették a levest és éhesen hagyták el a Renaissance-éttermet... Én előkelően és reprezentatívan, de kíváncsian vártam, hogy mi lesz még?

Mikor negyedháromkor végre ehettem valamit, sikerült az étterem vezetőjével közölnöm észrevételeimet.

— Tetszik tudni, tegnap volt a megnyitó, — ötölte-hatolta, — itt volt a szakma, a vezetők reggel ötig mulattak, dolgozóink alig aludtak valamit, ma kissé álmosak, máskor majd nem így lesz...

Szép, hogy azok a vezetők ilyen kellemes helyen szórakoznak, — de minek hívják mindjárt másnapra a közönséget is oda, nyűgnek, a Bajza utcai kis palotába?

*

Mindez tíz nappal ezelőtt történt, de az esetet mégis közöljük, hogy a legközelebbi reprezentatív vendéglő megnyitása alkalmával tanulságul szolgáljon. Tanácsunk: a megnyitási „ünnepség" után tartsanak egynapos szünetet. Vagy írják ki: „MEGNYITÁS MIATT ZÁRVA".

—dor

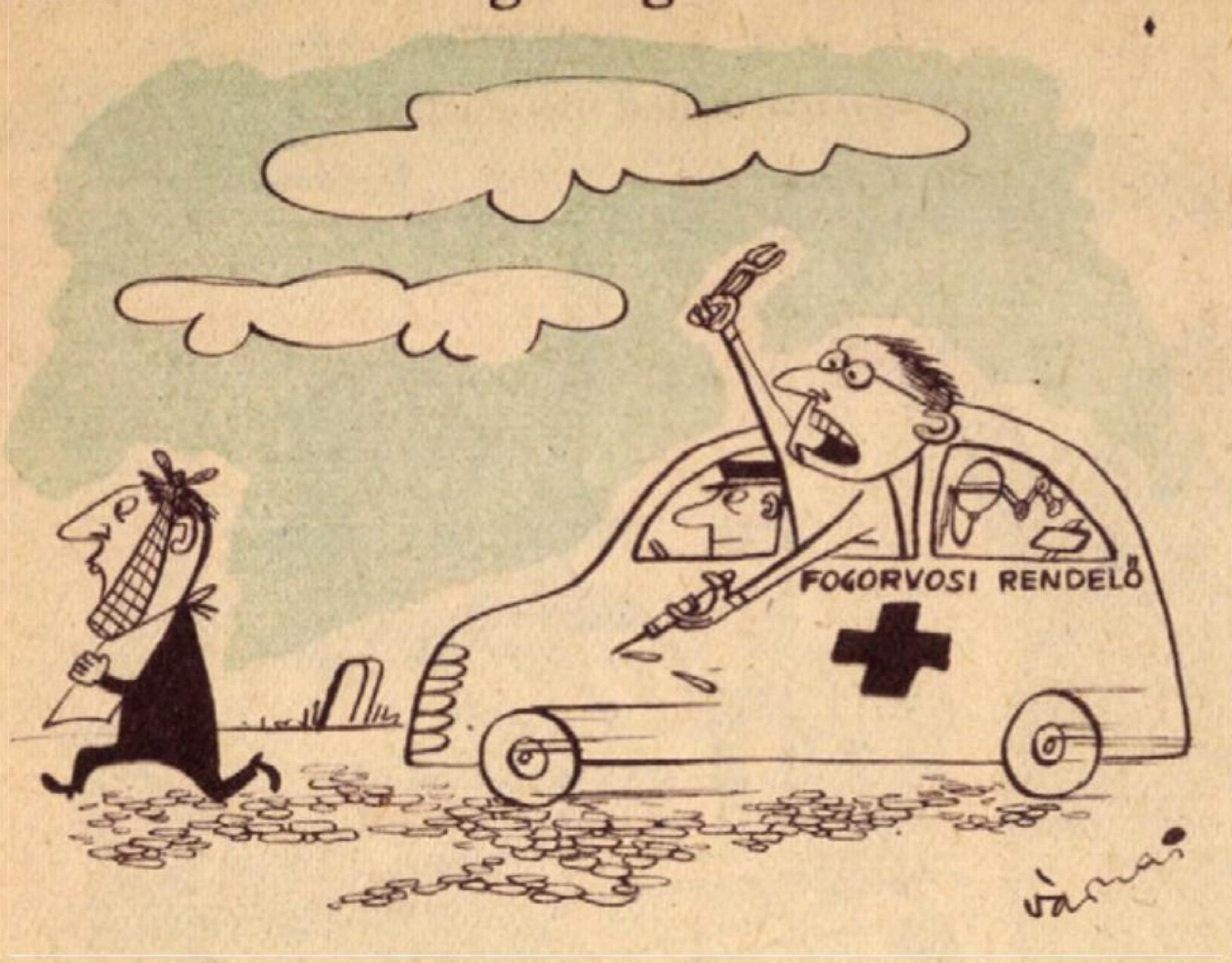
A Rókus-kórház büféjéről

Forgalmas, látogatott hely a Rókus kórház büféje. A VIII. kerületi Vendéglátóipari Vállalat kezelésében van, de úgy látszik, hogy ez a büfé a V. V. mostohagyermeke. Piszkos, elhanyagolt, szűk. A múlt században használatos fűszeres-fiókok, fűszeres-ládák „díszítik" a helyiséget. Ez nem is lenne olyan nagy baj, ha nem foglalnák el a helyet. A felesleges fűszerüzlet-berendezés miatt azonban nem lehet mozogni a kis helyiségben és a betegek, ápolók és orvosok legtöbbször az ajtó előtt ácsorognak, néha a bezárt büfé előtt kell várakozniok.

Ha a büfé vezetőjét a telefonhoz hívják, ha árut kell átvennie, kénytelen bezárni a boltot. Ilyen körülmények közt nem csoda, hogy a szódavíz, a málnaszörp, vagy a feketekávé ritkán kerül az előírásnak megfelelő, tisztára mosott pohárba. A tisztaság viszont itt, ahol betegek is fogyasztanak, sokkal fontosabb, mint akármely más helyen. Eszpresszógép is elkelne ebben a kórházi büfében.

A bevétel azonban így is nagy és úgy látszik, csak ez az egyetlen szempont érdekli a VIII. kerületi Vendéglátóipari Vállalatot.

Munkában a mozgó fogorvosi rendelőkocsi

— Halló, álljon meg! Nem fog fájni!!

Olcsón akarja megúszni

Aspárgaszatyor balladája

Egy szögön lógok felakasztva
én vén, árva spárgaszatyor,
nem visel gondot rám a gazda,
tartalmam krumpli, karfiol.
A végzet szerepét vállaltam,
fonalam bontott-kötözött:
és most itt lógok elfáradtan
paradicsom és tök között.

Csinos agglegény volt a gazdám.
Bevásárolni járt velem,
a villamosra felszállt, aztán
egy dundi kislány dőlt nekem.
Mély benyomást gyakorolt rám, hisz
egy kabátgombja megakadt,
egy sikoly... és kirepedt máris
fess kabátjából egy darab.

Állt a perpatvar a peronon
és rámhárult minden gyanú:
hisz rajta lógtam én a gombon
s ezt látta minden szemtanú!
Gazdámat szidta a kis dundi,
sőt végül beperelte őt
és ily ítélet alakult ki
a rendőrbíróság előtt:

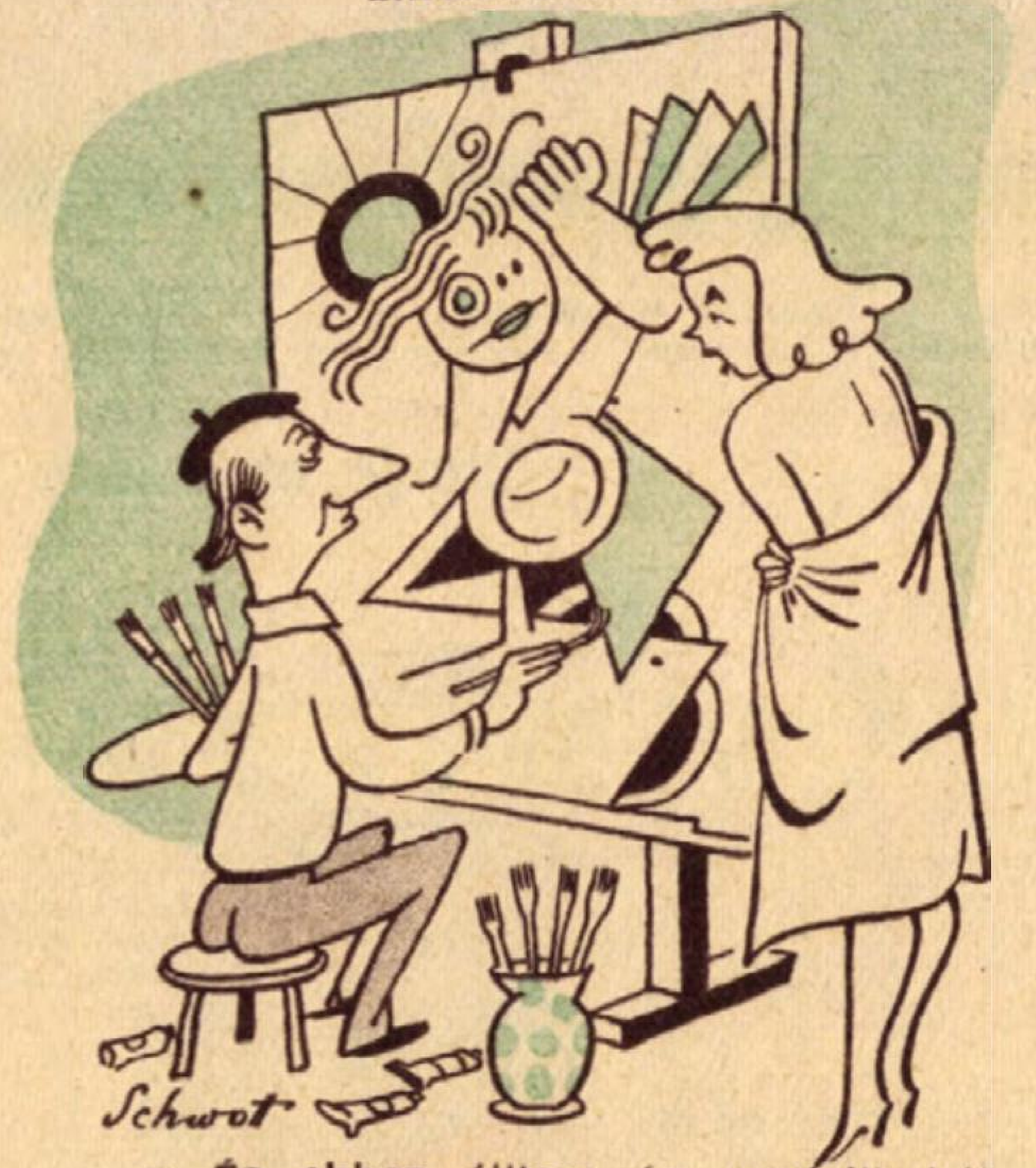
„Ez a kabát megfizetendő!"
A gazdámban elhült a vér.
Azt nézte, hogy a kis kerek nő
a kabát nélkül mennyit ér?
S mert nem volt éppen annyi pénze,
amennyit ér egy új kabát,
egy merész lépéssel megkérte
feleségül a szép babát.

Szegény akkor még nem is tudta,
hogy olcsóbban jár, ha fizet:
mert a követelődző fruska
pénz-kérésében nincs szünet...
A gazdám átkoz ott, ahol lát:
— „Majd tűzbe doblak valahol!
Te tettél belőlem rabszolgát,
te spárgából font, vén szatyor..." —

Azóta csüngök kint a spájzban,
s míg csöndben esz a zöld penész,
elábrándozom: mit csináltam?
De egyre jó volt az egész,
mert mindebből tanulság jött ki
s e tanulságot adom itt:
két ember sorsát összekötni
nem vén szatyrokra tartozik!...

Bedő István

Műteremben

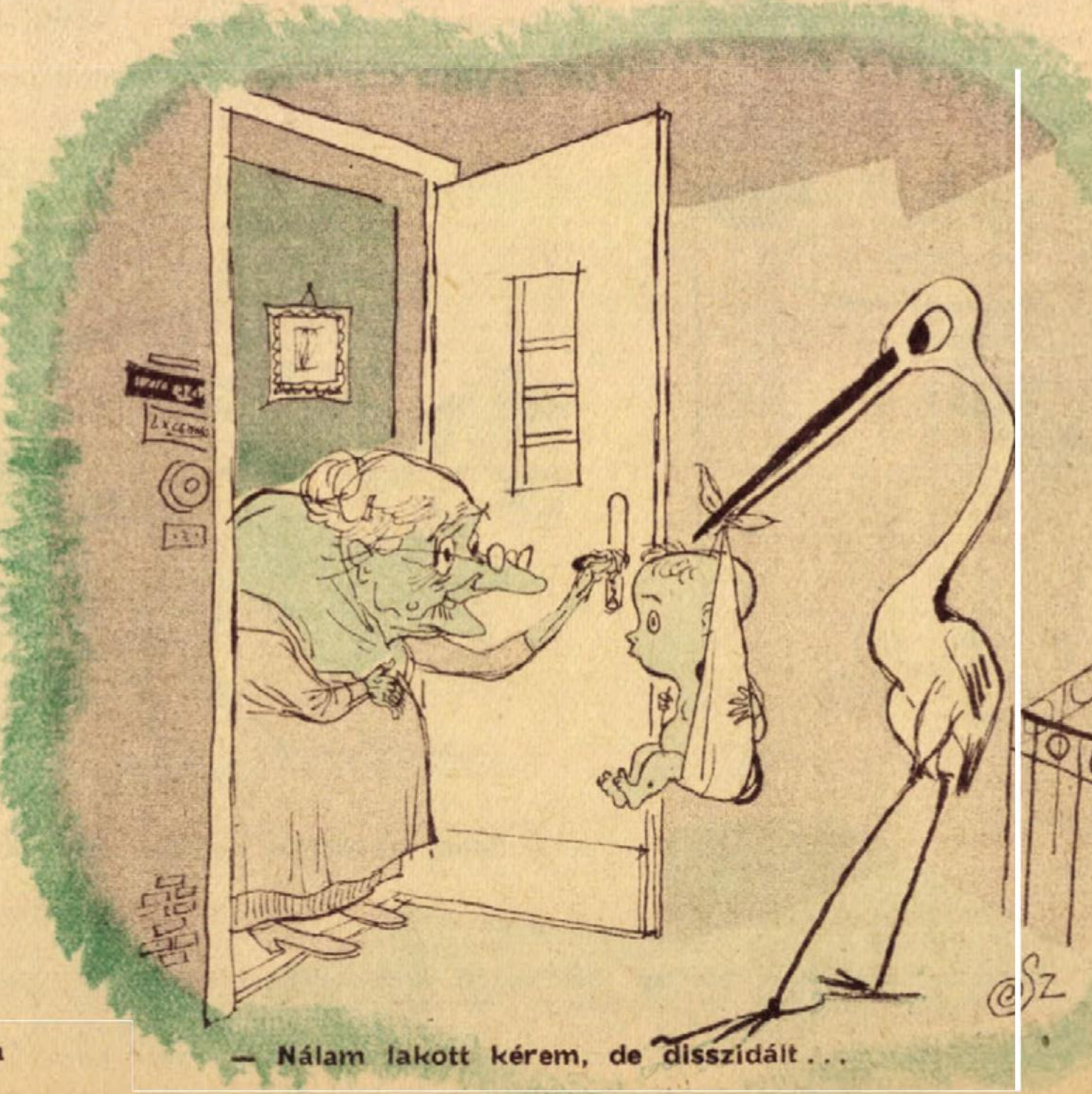

— És ehhez álltam én modellt két hétig meztelenül?!

„Mély" gyász

Nem lehet kézbesíteni

— Nálam lakott kérem, de disszidált...

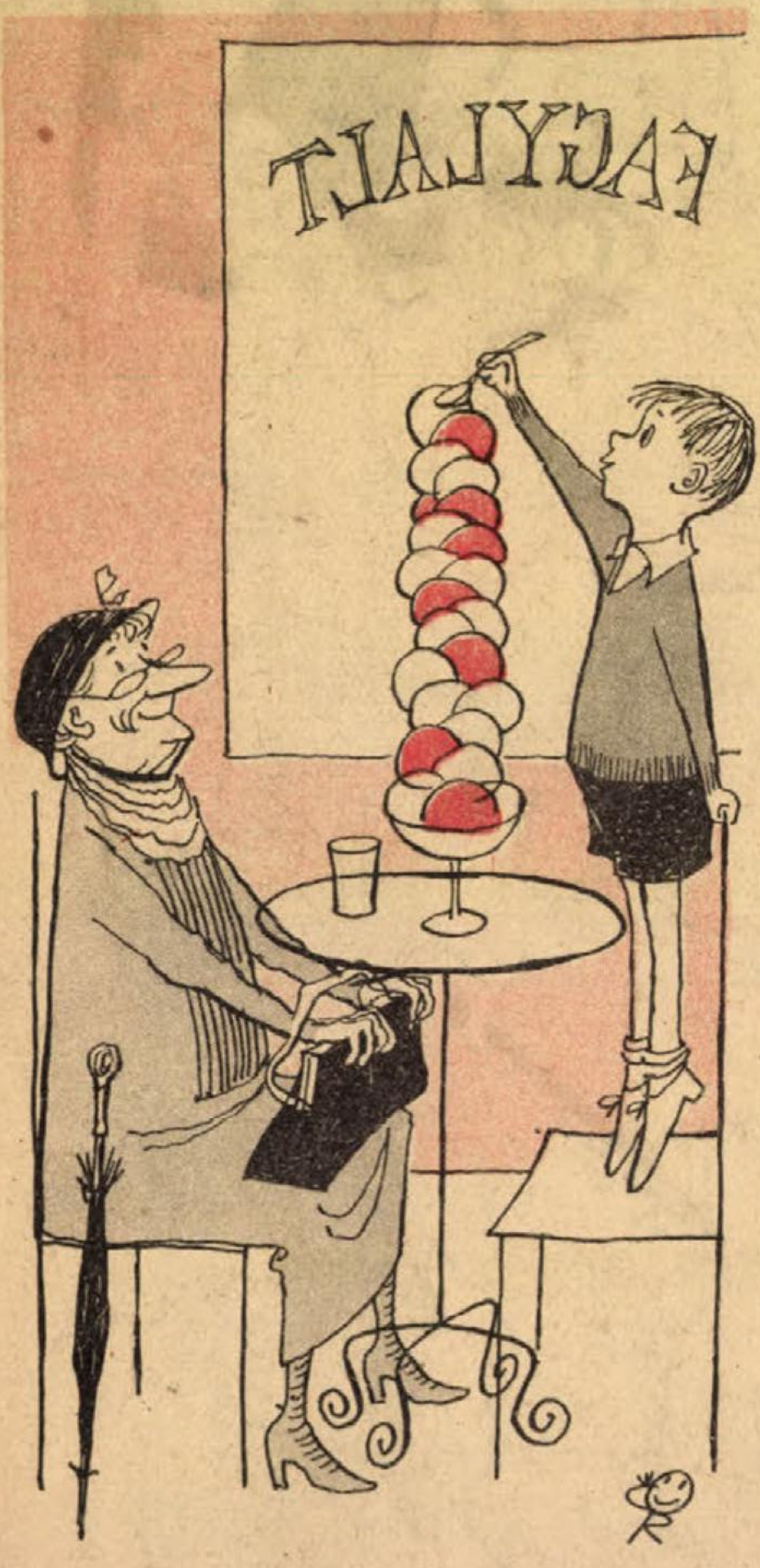
Egy nyugati piacon

— Miért árulja maga a hazáját drágábban mint a szomszédja?
— Mert én Sztálin-díjas is vagyok, nemcsak Kossuth-díjas, mint ő!

Nagymama

Réber László rajza

Elseje előtt két nappal

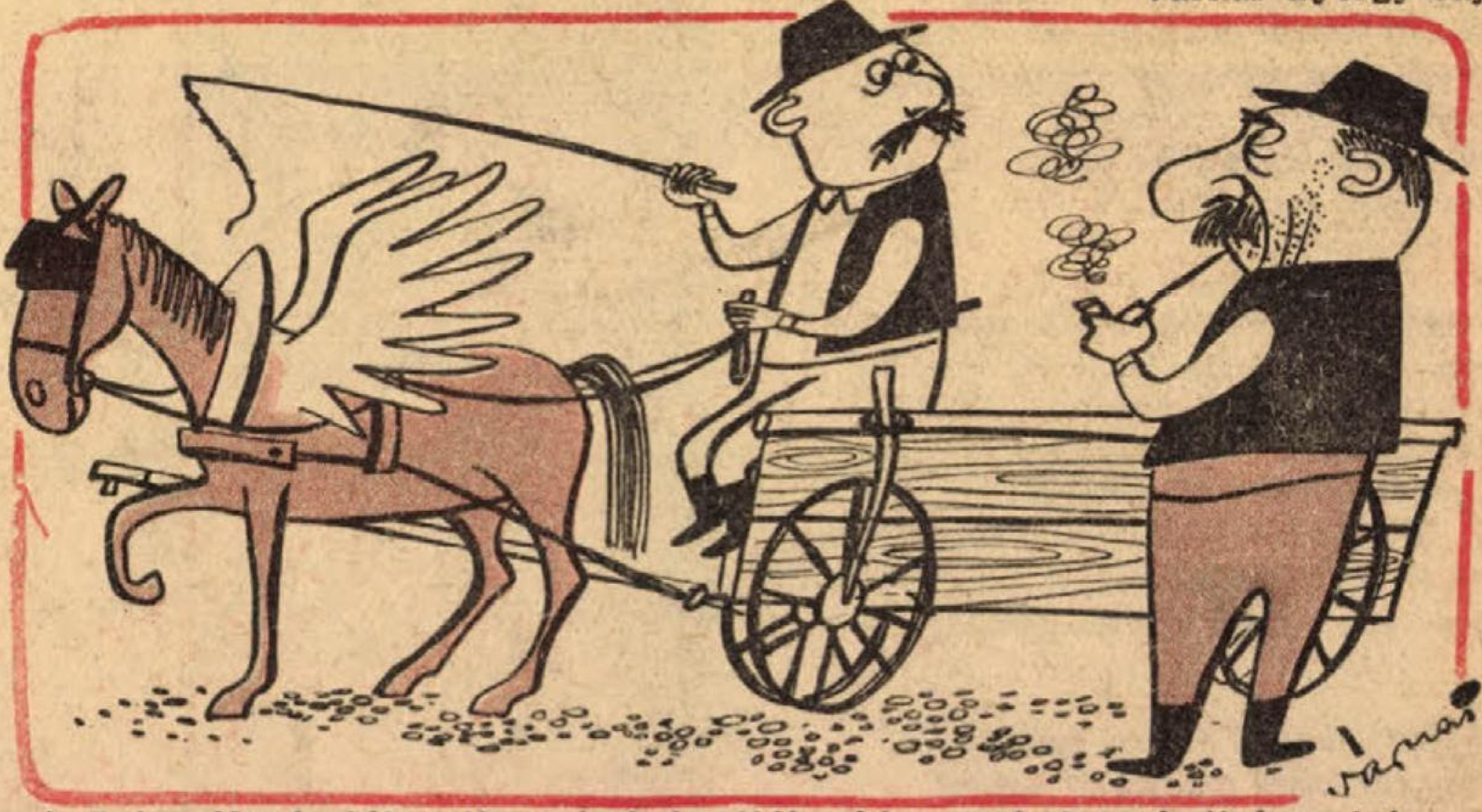
Vasvári Anna rajza

— Köszönöm, nem kérek semmit, csak az üvegeket hoztam vissza ...

Lóvásár

Várnai György rajza

— A Balog Kovácstól vettem, tudod, attól, aki verseket szokott írogatni ...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.